

Bogoljub

Marec 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči. 3. Oznanjenje. (S. S.) — Članki: Molimo za popoln uspeh Evharističnega kongresa. († Gregorij Rožman, škof ljubljanski.) — Pesem: Elizabeta zre za odhajajočo Marijo. (V. Vodusek.) — Novi človek in novi svet. (A. M.) — Naš post. (V. Vodusek.) — Luč jim je v temo zasvetila. Konvertit Frid. V. Faber. (Dr. Fr. Jaklič.) — Izpred večne luči. 3. Ko bi vedeli... (J. Langerholz.) — Duhovniška sobota. — Na cilju. Nepoznanemu duhovniku na grob. (C. J.) — Po trnjevi poti do zmage. (I. K.) — Povest. Jangec Ovsenik. (Posl. J. Pucelj.) — Evharistični kongres. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, po Marijinih družinah. — Iz kraljestva svete ljubezni. — Razno. — Duhovne vaje. — Dobre knjige. — Odpustki za marec. — Sedem slik.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za marec 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Krščanski značaj zakona. | Spreobrnjenje Armencev in Asircev.

Mesečni zavetnik: Frančiška Rimska, vdova (9.).

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 2	Petek Sobota	Albin, škof Simplicij, papež	Evharistični kongres v Ljubljani Duhovne vaje in misijoni	Šmarjeta Škaručna	Buče Polje
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. predp. Kunigunda Kazimir, spoznavavec Evzebij, mučenec † Pepelnica Tomaž Akvin., c. uč. Janez od Boga, spoz. Frančiška Rimska, vd.	Apostolstvo mož in fantov Poglobitev verskega življenja Ponižanje sovražnikov sv. vere Postna zapoved in duh pokore Katoliški izobraženci Telesno in duševno bolni Naši izseljenci in preseljenci	Št. Jošt n. Vrhn. Krško Toplice Šenčur pri Kr. Bučka Kandija, usm. br. Javorje n. Loko	Zagorje Prevorje Hoče Čirkovce Črna gora
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. postna. 40 mučenc. Sofronij, škof Gregorij Vel., papež Rozina, vdova Matilda, kraljica Klemen Hofbauer, s. Hilarij, škof	Velikonočne spovedi Vojaki, orožniki, uradniki Sv. oče in zadeve sv. Cerkve Vdove in sirote Državniki in oblastniki Svetost duhovnikov Zadeve naših škofov	Selca nad Loko Osilnica Sv. Gregor Sv. Križ nad Jes. Ljublj., Jožefin. Radeče, Mar. d. Radeče	Črna gora Št. Janž na Dr. p. Sv. Lovrenc z. b. Slivnica "
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. postna. Jedert, dev. Ciril Jeruzal., cer. uč. Sv. Jožef. Ž. D. M. Aleksandra in tov. m. Benedikt, opat Katarina Genov., vd. Feliks in tov. muč.	Nedeljska služba božja Katoliška akcija Varstvo naše domovine Naše časopisje Duhovniški in redovni poklici Očetje in matere Spovedniki in spovedanci	Vel. Poljane Stari trg ob K. Ljublj., Jezuiti Suhor Stranje Stična Kresnice	Fram Prevalje Braslovče Vransko
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. postna. Gabriel Oznanjenje M. D. Emanuel, muč. Janez Damaščan, c. uč. Janez Kapisiran, spoz. Ciril, mučenec Janez Klimak, opat	Učiteljji(ce) in vzgojiteljji(ce) Molitev angelskega češčenja Zakrknjeni grešniki Misijonarji in misijonarke Naš konkordat Duh zadoščevanja Dom. duh. vaj v Mariboru	Tržič Ljublj., Franciš. Vel. Dolina Št. Rupert Leskovec Izlake Hinje	Vransko Sv. Pavel pri Pr Sv. Martin na P. Sv. Jurij pod T. "
31	Nedelja	4. postna. Benjamin	Mladost. Ta mesec umrl.	Velesovo	Sv. Andraž n. P.

dr. Fr. Dergane, kirurg. šef-primarij v p.

Ali je Vaša hiša že naročena

na edini
slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo »Slovencu«
v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno
na ogled. Brezdvomno Vam bo ugalal.

P * O * M * A * R * I * J * I * K * I * E * Z * V * S * V

MAREC

XXXIII. LETNIK

1935

Ob svitu večne luči

3. Oznanjenje.

*Silen val je šel čez vrhove,
v stolpih vzbudil vse je zvonove.
Ptica vrača s toplim se jugom,
pije pesem svetih zvonov;
vrže pesem kmetu za plugom
in vrtnarju mimo cvetov.
Poje pesem materi mladi
in devici v rožni ogradi.*

*Zvon iz gorske kličje samote:
Zdrava, polna čiste lepote!
Večni Oče sam je pogledal
do poslednjih zemeljskih mej;
Lilijo je v dolu zagledal
in pogled obstal je na njej.
Srečna v tebi solzna dolina:
Ti boš mati mojega Sina!*

*Zvon iz nizke poje doline:
Zdrav, ponižni Cvet, ki ne mine!
Božji Sin je angelom javil:
Lilijo sem v dolu izbral.
Kdo med vami njo bi pozdravil
in besedo mojo ji dal?
Angelom je vzrastlo veselje.
Gabriel prejél je povelje.*

*Zvon pretresel cerkev je stolno:
Zdravo, bilje milosti polno!
Sveti Duh je dvignil desnico,
blagoslov je dihnil na svet;
moč obséčila je Devico
posvečen je lilijin cvet.
Žarek gre po vodi tekoči,
tok obsije, sebe ne zmoči.*

*Vsi zvonovi kličejo: Ave!
Séli smo Marijine slave.
Prah se dviga v sveta nebesa:
večne sprave velik je god.
Bog poniža se do telesa:
Na kolena, zemeljski rod!
Silen val je šel čez vrhove
in prebudil vse je rodove.*

*Iz mladike cvetje poganja,
cvet se soncu svojemu klanja.
Žitna njiva z vinsko gorico
pomladila svojo je rast.
Vse Marijo hvali Devico,
vse Mariji Materi v čast.
Oznanjenja polna priroda
pred Devico moli Gospoda.*

S. S.

Molimo za popolen uspeh Evharističnega kongresa

Evharistični kongres, ki ga nameravamo letos prirediti v Ljubljani od 28. do 30. junija, ne sme biti samo zunanja manifestacija naše vere v Jezusa, ki prebiva pod podobo kruha med nami, ampak mora trajne sadove roditi v naših dušah. V vseh dušah! V tistih, ki se bodo kongresnih slovesnosti udeležili, in tudi v tistih, ki ne bodo mogli priti v Ljubljano, a najbolj še v tistih, ki doslej prav nič vere ne kažejo v ta presveti Zakrament. Kongres mora vzbuditi novo in globoko vero, trdno zaupanje in posebno gorečo ljubezen do Jezusa, da bo vse naše življenje odslej v žaru in toploti presvetega Rešnjega Telesa. Ne samo po ulicah ob procesiji in po cerkvah ob sv. mašah kongresa mora Jezus zmagoslavje obhajati, ampak še bolj v dušah, človeškim očem skrito, a resnično in globoko, da nobena duša več na Jezusa ne bo pozabila.

Uspeh kongresa mora biti nadnaraven. A tak uspeh je velika milost, katero moramo sebi in drugim izprositi. Zaradi tega je bil prvi poziv, ki ga je izdal pripravljalni odbor, poziv k molitvi. Vsi verniki morajo moliti in sicer mnogo moliti za popolen uspeh kongresa.

Hvala ljubemu Bogu — prvi poziv je našel odprte duše. Začelo se je povsod z veliko vnemo moliti. Od raznih strani prihajajo poročila, kako in koliko se moli v namen kongresa. Kako tolažilna so takšna poročila! Navdajajo nas s trdnim upanjem, da bo Bog naše delo blagoslovil. Pomnožujejo že itak veliko vnemo in požrtvovalnost vseh, ki v pripravljalnem odboru delajo. Naj izdam samo nekaj primerov molitvene akcije.

Provincijalno predstojništvo uršulinskega reda je sporočilo: »Z velikim veseljem smo se odzvali Vašemu blagemu vabilu k molitvi za blagoslov Evharističnega kongresa. Redovnice vseh naših hiš bodo darovale za uspeh kongresa do konca junija vsa sveta obhajila, vse svete maše, vse oficij, vse ure molitve, obiske Najsvetejšega in vse žrtve. Vsak dan se bo pri dvakratnem skupnem obisku Najsvetejšega molila molitev, ki je v ta namen priporočena. Poleg tega so si posamezne redovnice izbrale svoj »Evharistični dan«, nekatere vsak teden po enega, druge enega ali dva na mesec. Ta dan bodo preživele bolj zbrano, večkrat bodo obiskale Jezusa, če mogoče tudi kaj več molile pred tabernakljem in darovale vse svoje dolžnostno delo Jezusu v zadoščenje za vse žalitve. Tudi vsaka gojenka ima en dan v tednu kot svoj »Evharistični dan«. Pri malih se imenujejo te gojenke »Jezusove lučke«. »Lučka« preživi svoj Evharistični dan tako-le: a) s posebno vnemo prisostvuje sv. maši in prejme Jezusa, b) večkrat na dan obišče Najsvetejše, c) moli vsaj 10 minut pred tabernakljem, d) prinese vsaj pet malih žrtvic, e) skuša tudi med delom spomniti se na Jezusa, f) vse molitve in delo tega dne daruje za velik uspeh kongresa. Vsak prvi četrtek v mesecu je Evharistični dan za ves penzijonat.« — Želim zelo, da bi ta način molitve za kongres našel mnogo, mnogo posnemovalcev!

V zavodu sv. Stanislava opravljajo vsi gospodje duhovniki, ki niso pri gojencih v službi, vsak četrtek skupno uro molitve za uspeh kongresa. Člani pripravljalnega odbora pa imajo vsak mesec skupno kratko rekolekcijo pred Najsvetejšim.

Te primere sem povedal z namenom, da bi se vzbudili še drugi goreči in stanovitni molilci. Če bomo vsi verniki skozi vse mesece do kongresa goreče molili,

potem bo imel kongres brez dvoma popolen uspeh. Prosimo pa tudi za ugodno vreme, da se bo slovesnost kongresa mogla vršiti v večjo slavo božjo. Edini namen, ki ga imamo in bomo imeli pri kongresu, je: slava in čast in hvala in zahvala Jezusu, našemu Bogu in Odrešeniku, v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa.

† Gregorij Rožman, škof ljubljanski.

Elizabeta zre za odhajajočo Marijo

*O tam, tam gre! Kako je svetla vsa!
Ta mlada deklica, kako pogumno hodi
z bremenom sladkim! Nič se ne ozira,
tako zelo zamišljena je Vanj.*

*Prisluhni, noč: Marija z Bogom gre!
Vsa mlada deklica, še čisto majhno,
pogumno dete iz mleka in krvi
gre skozi tiho, daljno noč v Judeji.
S svojim otroškim srcem skromno nosi,
ne da genila bi kedaj z očmi,
Gospoda zvezd sredi med zvezdami.
Kako je okrog nje vsa noč svetla!*

*S svojim otroškim srcem nosi vse.
In zvezdi, svetli zvezdi z močnim sijem,
kako se dobro zdi ji, da ji streže.
Služiti deklici, to je sladkó, verjamem!
Služiti majhnemu, še čisto majhnemu otroku.
Kako v svetlobo skoro že prehaja,
sijoča vsa! Stezá pred njo veselo
se vzpenja, hrib ji kar naproti gre!
Kako se razigrano smeje mesečina,
in drevje se smehlja in angeli.*

Moj Bog, kako veliko radost imaš z njo!

Odlomek iz misterija *Metanoelite*, ki ga je napisal R. J. Sorge — prevedel Vital Vodušek.

Novi človek in novi svet

(Prispevek k pripravi za Evharistični kongres.)

Leta 1912 v septembru sem vodil skupino Slovencev k Evharističnemu kongresu na Dunaju. Kar zadeva govore in razprave, podane na tem kongresu, nas je poleg predavanja Faulhaberja, tedaj škofa v Speieru: »Laienhilfe in der Seelsorge«, najbolj prevzel govor p. Bonaventura Krotza O. Pr., ki ga je govoril na slavnostnem zborovanju 14. septembra v Rotundi. Naslov govora je bil: »Obnova sveta po Kristusu v najsvetejšem Zakramentu«. To je bila zvezda dunajskega kongresa.

Misli, ki sem jih zapisal in ohranil v spominu iz tega govora, bi mogle služiti za pripravo našega Evharističnega kongresa. P. Bonaventura († 12. maja 1914) je bil sloveč in iskan govornik, ki je vedel vsak čas nekaj dati krščanskemu ljudstvu. Svoje ideje in ideale je postavil v življenje svojih poslušalcev, zato so njegove besede ostale pomembne in sodobne tudi še danes. P. Bonaventura jih je govoril kakor prerok.

Kakor sem te besede svoj čas slišal in ujel, tako jih bom danes objavil po svojem zapisku. V skromnih odlomkih!

»Vse obnoviti v Kristusu!« to je Pavlova globoka formula za skrivnost našega odrešenja. To je bil vsak čas tudi program svete Cerkve, kar spričuje geslo Pija X. To je tudi namen in pomen Evharističnega kongresa.

Veliko je lepih in veselih trenutkov v življenju katoliškega duhovnika, najlepši pa se mi dozdeva oni, ko sme in more mašnik po svojem obhajilu deliti sv. Rešnje Telo drugim vernikom. To je višek njegovega dušnopastirskega dela; zakaj vsa duhovnikova opravila se naposled obrnejo le v eno: Dati ljudem Kristusa v najsvetejšem Zakramentu. O blagoslovljen trenutek skrivnostne ljubezni, ko so združeni med seboj: Kristus in duhovnik in duše! (Med občinstvom se je opazilo vidno ganotje.)

Občestvo vernikov s Kristusom v svetem obhajilu, to je misel Pija X., velikega duhovnika, ki ga je Bog dal našemu času in rodu. Proč z vsemi ovirami, ki so jih doslej vrgle med ljudstvo in obhajilno mizo: janzenistovska strogost, napačna spoštljivost, neopravičena bojazen in zmotna miselnost! »Pustite male k meni!« Pustite k meni device, žene in matere in može — in nikar jim ne branite, zakaj tudi njih je nebeško kraljestvo. Tudi mož!

* Pomoč laikov v dušnem pastirstvu.

Naj vam povem zgled iz lastne skušnje, ko sem bil kurat pri cerkvi sv. Pavla v Berlinu. Pater prior je priredil misijon. Misijonar p. Elpidij je prišel in napravil pravo prenovitev v župniji. Število vernih množ od tistega časa še danes, po treh letih, vedno pristopa vsak dan k sv. obhajilu. Ustanovilo se je namreč »Apostolstvo množ«, v katerem je združenih danes 400 množ. (Možem so se zresnili obrazi.)

Krefeldski župnik dr. Sträter je napisal knjižico »Männerapostolat«,² katere priporočilo, če sežete po njej, ne bo pustilo brez blagoslova današnjega govora. Kaj piše? »Nikar ne obupajte nad pastirstvom množ! V njih leže zakladi, ki jih je treba dvigniti. Nikjer ne obupajte nad možmi, tudi tam ne, kjer so smrtni sovražniki krščanstva. Pogumno imejmo v čistem namenu pred seboj jasni cilj: Prenoviti moški rod v Kristusu po sv. Rešnjem Telesu. Tu gre za veliko umetnost, za medsebojno vez in besedo od moža do moža!«

Nobeno pastirstvo ni moderno, če ne posnema Dobrega Pastirja Kristusa. Kakor Kristus, mora tudi duhovni pastir k posamezni duši, hiši, družini. Biti mora njen duhovni oče. »Oče«: to pomeni krepko, moško ljubezen, ki ne pozna sentimentalnosti, pa je obenem prosta sleherne strogosti. Stopimo s tira starih navad in običajev, zlasti na deželi!

Nov evharistični duh naj gre skozi naše krščanske občine na deželi. Večji del dušnega pastirstva za mesta ni v mestu, marveč na deželi. Nekoč je prišla vera iz mesta na deželo, danes mora priti z dežele nazaj v mesto. Ljudstvo, ki nima zdravega kmetskega stanu, je zapisano pogubi. Ni hče bi ne smel z dežele preiti v mesto, da ni od merodajne strani izročen in na merodajnem kraju priporočen. To bi bila velika razbremenitev za pastirstvo v mestih. (Duhovniki pritrujejo.)

»Dežela, poslušaj Gospodovo besedo,« in bodi pomoč in podoba za mesto! (Govornik je za nekaj trenutkov umolknil. Velika tišina!)

Preplašeni stojimo pred dejstvom, ki ga je pribil profesor Beck iz Freiburga, ko je omenjal knjigo profesorja Swobode »Grossstadtseelsorge«:³ »Porast naših mest in razvoj naše pastirske službe v mestih nista korakala skupno. Zlo te razlike je velikansko!«

Kaj torej? Predvsem proč z malodušnostjo! Dokler je Kristus v najsvetejšem Za-

kramentu z nami in med nami, nas nobena sila ne more premagati. Na delo! Organizacija in razdelitev dela! Proč z velikimi in prevelikimi župnijami! Ali jim dajte več duhovnikov, ali, še bolje, razdelite jih (župnije) in dajte jim (novim župnijam) lastnega duhovnika! To je nujna dolžnost! Žetev je velika in nepregledna!

Iz srede našega sijajnega evharističnega zborovanja kliče Zveličar: »Ljudstvo se mi smili. Kaj je sedanje število duhovnikov za toliko ljudstva! Dajte mi svojih najboljših sinov za oltar in za ubogo lačno ljudstvo!« Najlepši sad Evharističnega kongresa bi bili številni duhovniški poklici. Katoliško ljudstvo! Sprejmi to božje seme in pojdi z njim domov in ga položi svojim najboljšim sinovom na srce. Dodaj jim tudi rose svojih molitev in žrtev in sonca svojega katoliškega življenja in izvršilo si velik del obnove v svoji deželi. (Materam so zažareli obrazi v svetem upanju.)

Toda župnije in duhovniki ne rastejo, kakor bi človek želel. In duhovniki sami ne morejo izvršiti velikanskega dela. Treba nam je dobrih laikov. Ali hočeš biti ti med njimi? Da! Pojdi in pokaži se duhovniku!« in on ti pove, kaj ti je treba storiti. In še eno: Če hočeš delati z duhovnikom, moraš biti združen z Dobrim Pastirjem v najsvetejšem Zakramentu. Dodati moram še to: Najboljši apostoli prihajajo iz duhovnih vaj.

Toda slišim apostola, ki toži: »Vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli...« Skrivnost uspeha je ljubezen, ljubezen do duš. Znanost je velika moč, a največja moč je ljubezen. »Blagor krotkim, zakaj ti bodo deželo posedli...« Ni vsaka ljubezen sveta in močna. Velika in pristna je le ona, ki nikoli ne mine, tudi ne kljub prevaram in neuspehom, ker je rojena iz Boga in zavoljo Boga. Ako bomo ljubili Kristusa, bomo ljubili tudi njegovo ljudstvo. Da! Katoliško ljudstvo, ljudstvo delavcev, nikogar ni, ki bi te bolj ljubil ko duhovnik!

O veliki Bog, daj svoji Cerkvi pastirjev po Srcu Jezusovem! Pastirjev, ki bodo polni modrosti in moči, polni poguma in potrpežljivosti.«

Tako je sklenil p. Bonaventura Klotz enega izmed svojih najlepših govorov. Seveda ni mogoče z njegovo besedo zajeti v zapisnik obenem tudi njegovo toploto in zgovornost. Vendar je ta govor eden izmed onih, ki je pokazal največ navdušenja in uspehov med njegovimi poslušalci. Morebiti ne bo brez sadu tudi med bralci, ki ga bero v pričujočih odlomkih. A. M.

² Apostolstvo množ.

³ Velikomestno dušno pastirstvo.

Naš post

Ko sem vam zadnjič pripovedoval, kako velik vpliv ima vsako praznovanje na naše življenje, mi morda niti verjeli niste. Da bi nam n. pr. male blagoslovljene sveče, ki jih vsak dobi v cerkvi na svečnico, toliko pomenile? Majhen dokaz.

Pred dobrim letom je moral od nas v Srbijo, iskat si dela in zaslužka, brezposelni rudar N. Svojo mater, ženo in tri otroke je pustil še doma. Čez nekaj mesecev pa si je že toliko uredil in preskrbel, da jim je pisal, naj pridejo za njim. Težka je bila pot; saj bi tudi ne šli, ko bi ne šli k osamelemu očetu. Samo stara mati je ostala doma. A ko so odhajali k očetu, so se mali otroci še spomnili: »Mama, svečke moramo vzeti s seboj!« In so jih: vsak svojo. Stara mati je bila vsa v skrbeh: toliko majhnih otrok, toliko zavitkov, tako dolga vožnja — žena pa slabotna! S tihim jokom se je na postaji poslovila od njih: »Bog naj vas spremlja in naj vam pomaga!« Ko se je vrnila v prazni dom, se kar ni in ni mogla izjokati. Pa se je sedaj tudi spomnila na blagoslovljeno svečo. Prižgala jo je v kotu pod križem in pričela moliti. Dolga je bila prošnja, dolga, kakor je bila dolga pot. Sveča je počasi dogorevala, stara mati pa se je počasi umirila in potolažila v trdnem zaupanju: saj jih Bog spremlja. — Nekaj dni pozneje je dobila pismo, kako dobro so potovali njeni ljudje: neki študent se je vozil isto pot, pa jim je pomagal kakor oče. In stara mati je pol v smehu pol v joku hvaležno pripovedovala: »Saj sem vedela: svečke so imeli s seboj in sveča je zanje izgorela.« To je samo ena zgodba. Svečke pa pri nas gorijo tolikokrat!

S svečnico smo se torej poslovili od božičnih praznikov. Otroško zaverovani smo jih praznovali. Čutili smo: kako je prav, da je naš Bog prišel k nam najprej kot otrok. Če bi stopil med nas kar kot veliki, močni Bog, saj bi se mu boječi skoro ne upali približati. Ko smo ga pa smeli kot otroka pestovati v naročju z Marijo in Jožefom, smo kakor njegovi domači...

Vemo pa tudi, da vedno ne more ostati otroška doba. Mi sami rastemo, se razvijamo in dozorevamo. Naše življenje kmalu zraste iz otroškega veselja in kmalu je sredi bojev, trpljenja in preizkušenj. A borimo se do zmage. Tako gre pa tudi cerkveno leto iz svoje otroške, božične dobe v dobo bojov, odpovedi in trpljenja, v velikonočno dobo. Mali Jezus postane velik pred nami. Gledamo ga v puščavi, sredi

dela, preganjanega, trpečega, na križu umirajočega — in iz groba vstalega. In kakor je v svojem življenju postal velik pred nami, tako mora zrasti tudi v naših dušah. Vse posvetno, ki smo mu toliko prostora odmerili v naših dušah, se mora zmanjšati, tako da bodo tudi za slehernega med nami veljale besede Janeza Krstnika: »On mora rasti, jaz pa se manjšati.« To bo za nas pomen cerkvenega leta.

S tremi predpostnimi nedeljami smo stopili v velikonočno dobo. Že zunanost cerkve se je spremenila. Kakor v adventu, tako smo tudi zdaj vse luči zakrili, tako da le medlo svetijo v vijolični barvi. Z oltarjev smo vzeli vse rože in pustili le malo zelenja. In do velikonočnih praznikov bomo odslej peli brez spremljave orgel, oziroma harmonija. Marsikdo nam je že oporekal, da je to prežalostno. Res je žalostno, a prav to hočemo. Zakaj Cerkev sama hoče to občutje obuditi v naših srcih. Zato tudi vedno polaga toliko važnost na zunanosti. Seveda opazimo veliko spremembo tudi pri molitvah. Božični slavospev, ki nas je razveselil na sveti večer, je utihnil. Aleluje ne slišimo več. Saj smo blizu tihe, postne spokornosti.

Pravi postni čas pričnemo s pepelnico. A kakor so drugim zadnji pustni dnevi marsikje povod čezmerne razigranosti, tako so nam ti dnevi vzrok zadostilnih pobožnosti. Tri zadnje dni imamo molitve pred Najsvetejšim. Tako smo v cerkvi tudi na pustni torek zvečer. In prav to priliko porabimo še v poseben namen. Cerkev določa, naj se za pepel, ki se z njim izvrši pepelenje v sredo, sežgo vejice, ki so bile blagoslovljene na cvetno nedeljo prejšnjega leta. Zato prinesejo v torek zvečer vsi s seboj oljkine vejice, ki so jih dobili lansko cvetno nedeljo. Pred cerkvijo jih po končani pobožnosti zažgemo, kakor da bi hoteli uničiti še zadnji spomin velikonočnega veselja. Pepel, ki ga potem spravimo za prihodnje jutro, nam še bolj poudarja misel o minljivosti vsega zemeljskega.

Na pepelnično sredo se čisto napolni cerkev. Ni nam težko uživeti se v pravo razpoloženje, saj smo se že sinoči dobro pripravili. Takoj v začetku pa duhovnik še enkrat kratko razloži pomen in besede pepelenja. Med blagoslavljanjem pepela eden izmed vernikov na glas bere prelepe blagoslovne molitve, tako da jih vsi natančno razumemo in z duhovnikom molimo: saj so vse te molitve v množini, kakor da bi vsi

na glas molili. Ko duhovnik pokropi in pokadi pepel, najprej samega sebe pepeli, nato pa še vse vernike, ki drug za drugim prihajajo k oltarju. Še bolj zbrani kot navadno se potem vsi udeležujemo svete daritve. Že vse druge dni nam veliko pomeni skupna zborna molitev, ta dan pa še prav posebno, saj vsak stavek danes toliko pomeni! Kako bi bilo prazno in žalostno, ko bi ne molili vsi skupaj!

Hitro nam minevajo postni dnevi. Na zunaj ni mnogo spremembe, pač pa v berilih, pesmih in molitvah. Precej razlike pa je na nedeljo sredi posta. Ta nedelja je čisto podobna oni sredi adventa. Cerkev nas predobro pozna in ve, da nam je včasih stroga priprava kar pretežka. Zato nam

sama določi nedeljo za počitek, za oddih. V adventu je to tretja nedelja, v postu četrta. In kakor smo tretjo adventno nedeljo že na pol doživeli božično veselje, tako se oddahnemo tudi četrto postno nedeljo in že čutimo nekaj velikonočne radosti. Na zunaj je pa vse kakor takrat v adventu: v cerkvi ni vijolične, marveč veselejša rožnata barva, oltar je ves z rožami okrašen, petje pa veselo spremljajo orgle. Tako smo se že približali zadnji postaji pred velikonočnimi dnevi: tihi nedelji. Doslej smo še mnogo mislili nase: svoje duše smo očistili in se v boju in odpovedi utrdili. Odslej pa čisto pozabimo na svoje srce in se posvetimo samo še Jezusovemu trpljenju.

V. Vodušek.

Luč jim je v temo zasvetila

Bog je pri mnogih daritvah stare zaveze določil, naj se sežge samo del dari, ostalo naj pa použijejo v daritvenem obedu duhovnik in darovalčeva družina.

Daritveni obed. Tudi v novi zavezi ga imamo, Jezus ga je postavil.

»Vzemite in jejte, to je moje Telo.«

Za daritveno snov je izbral kruh in vino, torej najnavadnejšo človeško hrano. Kakor telesna hrana ohranja in krepi telesno življenje ter ga dela odpornega zoper bolezni in slabosti, tako nam tudi dušna hrana, Jezusovo Telo v sv. obhajilu, ohranja, krepi in dviga nadnaravno življenje posvečujoče milosti, življenje božjih otrok, ter nas varuje, da tega Bogu podobnega življenja ne izgubimo v smrtnem grehu. Varuje nas smrtnih grehov, izbrisiuje nam male grehe in nas dela vedno bolj popolne in svete, ako vsaj deloma z njim sodelujemo.

Človek uživa Boga in sprejema vase božje življenje, mišljenje, čuvstvovanje in hotenje. Prejemnik sv. obhajila lahko govori s sv. Pavlom: »Živim, pa ne več jaz, Kristus živi v meni.«

Kje je sredstvo, ki bi nas vsaj deloma tako posvečevalo, kakor nas posvečuje sv. obhajilo?

Ali torej ni škoda vsake priložnosti, ko bi lahko šli k sv. obhajilu, pa ne gremo?

Vse bogastvo sveta ni nič v primeri s sv. obhajilom, saj je sv. obhajilo Bog Stvarnik, ki se nam daje. »Kdor je moje meso, ostane v meni in jaz v njem.«

Naše telo dobiva po sv. obhajilu veličastno obljubo: »Kdor je moje meso,

ga bom obudil poslednji dan.« Obudil ga bo Gospod v slavo in v večno veselje.

Kakšne čudeže mora delati včlovečena Dobrota, da more prihajati k nam v sv. obhajilu! Njegova človeška narava izvaja nov način bivanja, kakor ga v vidnem svetu nikjer ne moremo opaziti. Tu je res božja moč na delu, zato se naša vera radostno in ponižno sklanja ter ponavlja s sv. Petrom: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Sin božji.«

O sveta večerja, v kateri se prejema Kristus, obnavlja spomin njegovega trpljenja, napolnjuje duša z milostjo in nam deli zastava prihodnje slave!

Sv. obhajilo je daritveni obed. K sveti daritvi spada, tudi če ga prejmemo zunaj maše. Zato poudarja sv. Pavel: »Kolikokrat jeste ta kruh, oznanjate smrt Gospodovo.« Smrt, v kateri se je Gospod daroval in se sedaj ponavlja v nekrvavi daritvi sv. maše.

* * *

Sloveči angleški nabožni pisatelj, pesnik in cerkveni govornik *Friderik Viljem Faber* je kot protestant-anglikanec nesel bolniku anglikansko obhajilo. Spotoma mu je vstal dvom in sum, če on sam morda res ni pravi duhovnik in če res v tej podobi kruha, od njega posvečeni, Jezus Kristus ni navzoč. Ni si poslej dal več miru, ampak je iskal resnico; spreobrnil se je h katoliški veri in Cerkvi ter skozi desetletja pisal in govoril o presv. Evharistiji. Bog mu je dal srečo, da je v svoji

zadnji bolezní prav vsak dan prejel sveto obhajilo.

Friderik Viljem Faber se je rodil leta 1814 v grofiji York, v srednji Angliji, torej leto prej, preden je bil Napoleon I. pri Waterloo usodno premagan in izgnan na otok sv. Helene. Oče je bil v škofijski službi; prekrasna lega škofijskega dvorca je v dovzetni, pesniški duši dečkovi še v poznejših letih budila najlepše spomine.

Prišel je na slavno vseučilišče v Oxfordu (Oksfordu) zapadno od Londona in pokazal bogate dušne zmožnosti. Na vseučilišču je bila takrat močna struja, da se v okoreli, pod vodstvom državne oblasti stoječi angleški uradni cerkvi poživi pobožnost in svetost prvih krščanskih stoletij. Velika angleška javna delavca Gladstone in Palmer sta bila njegova sošolca.

Bilo mu je 20 let, ko je prvič slišal katoliški nauk, da je v podobi kruha Jezus resnično pričujoč. Resnica ga je vsega vznemirila; ni si znal dati odgovora, ali imajo katoličani prav, ali protestantje. V tej resnici se je kmalu nagnil na katoliško stran.

S 25. letom je bil posvečen za anglikanskega duhovnika. Anglikansko mašniško in škofovsko posvečenje je v očeh katoliške Cerkve neveljavno, ker so Angleži ob odpadu vedé in hoté izkvarili pravo posvetilno besedilo in dejanje. Faber je služboval nekaj kot kaplan nekaj kot vzgojitelj. Dve leti po nastopu duhovske službe je potoval na Vzhod, da bi uvidel stališče grško-pravoslavne Cerkve do anglikanizma. Videl je, da tudi pravoslavni ne priznavajo veljavnosti anglikanskih protestantskih posvečenj. Ves se je vznemiril.

Potoval je v Rim in proučeval njegove starine in umetnine. Papeška slovesna maša v Lateranu mu je vlila globoko spoštovanje do katoličanstva. Javil se je za avdienco pri papežu Gregoriju XVI. in sv. oče mu je dejal: »Sin moj, ti imaš dobre namere; naj ti jih Bog podkrepi!« Še dolgo potem Faber ni mogel pozabiti prizora iz lateranske cerkve, ko je starček - papež klečal pred sv. Hostijo, ko je nad njo izgovoril posvetilne besede. Popolna tišina povzdigovanja se mu je zdela kot hip iz večnosti.

Po povratku iz večnega mesta je Faber postal župnik v Eltenu. Pridigal je že napol katoliško. Priporočal je češčenje Jezusovega Srca in Matere božje, priporočal je vsakdanje izpraševanje vesti. S svojo pobožnostjo, prijaznostjo in dobrotlostjo si je pridobil srca vseh župljanov. Z več mladimi možmi je osnoval društvo, da so

hodili pogosto k sv. obhajilu. Sv. obhajilo se mu je zdelo središče verskega življenja, — škoda, da so bila vsa tista obhajila brez Jezusove navzočnosti! Člani društva so o polnoči prihajali v župnišče, skupno molili, včasí po štiri ure skupaj, ob petkih in vsako noč v postu so se bičali. Faber je molil in molil za luč in se na telesu tako mrtvičil, da je obolel. Popisal je življenje nekaterih angleških katoliških svetnikov, molil je katoliški duhovski brevir. Neznosno mu je bilo ob misli: morda pa nisem v pravi Cerkvi.

Njegovo delovanje je seveda pri protestantskih tovariših vzbudilo veliko ogorčenje.

Ko se mu je pri nočnem previdevanju bolnika vzbudila misel, da po besedah, ki jih izgovori kot anglikanski protestant, Jezus v podobi kruha ni navzoč, da imajo torej katoličani vendarle prav, ko ne priznavajo anglikanskih posvečenj: ni hodil več obhajati.

Dne 16. novembra leta 1845 je imel zvečer pridigo. Na vsa usta je izjavil, da ti nauki, ki jih je župljanom oznanjal, niso anglikanski, ampak katoliški nauki; da zato ne more biti več njihov župnik in se poslavlja od njih, ker hoče iti dosledno za resnico.

Ves razburjen je v zakristiji odložil rokét. Župljani so hiteli za njim v župnišče in mu zagotavljali, da so za njim; naj jih uči še naprej po svojem spoznanju.

Nekateri člani njegovega društva se niso hoteli ločiti od njega, ampak so hiteli z njim v Northampton. Tam so bili še isti dan s Fabrom sprejeti v katoliško Cerkev. Naslednje jutro je z njimi prejel prvo sv. obhajilo in sv. birmo. Nebeški mir mu je Jagnje božje prineslo v dušo.

Odšel je v Birmingham in s svojimi bivšimi župljani - spreobrnjenci ustanovil skupno, samostansko življenje. Živelí so v največjem uboštvu, molitvi in proučevanju svetih resnic.

Leta 1847 je prejel Faber katoliško mašniško posvečenje; znameniti spreobrnjenec in pisatelj, škof Wiseman (Uajzmen) mu ga je podelil. Zelo srečnega se je Faber štel, ko je prvič mogel deliti pravo sv. obhajilo.

Potem je stopil k redovnikom-oratorijancem sv. Filipa Nerijskega, ki jih je škofspreobrnjenec Newman (Njúmen) vpeljal v Birminghamu. Tu je Friderik Viljem Faber s posebno vnemo pisal življenjepise svetnikov; upal je, z njih zgledi močno razpihati versko vnemo med katoliškimi Angleži.

Po dveh letih je moral v London, da vodi ondodni novi oratorij. V Londonu je ostal do svoje prezgodnje smrti, 14 let. Izredno živahno je bilo njegovo delovanje. Nešteti so pri njem iskali nasveta, tisočerm je pokazal pot v pravo Cerkev. Pridigal je tako prisrčno in globoko, da je kardinal Manning rekel: »Nemara nikoli nisem slišal duhovnika, ki bi tako znal slikati lepoto in sladkost, ki jo človekovemu srcu daje združenje z Jezusom, s svetniki in z njegovo Cerkvijo.« Kot pridigar in kot nabožni pisatelj se je Faber izkazal za izredno nežnega poznavalca človeškega srca. Čudovito je znal z nekaj stavki naslikati prizor iz narave. Njegovi verski spisi so tako lepi, da so prevedeni v vse glavne svetovne jezike. Več njegovih verskih pesmi so sprejeli tudi angleški protestantje. Nad vsem njegovim delom je bil razlit čar

njegove svetniško mile osebnosti; protestantom je bilo zelo žal, da ga niso več imeli v svojih vrstah.

O sv. Evharistiji in o sv. obhajilu je napisal večje delo. V njem pravi: »To knjigo bi rad položil ob vznožje tabernaklja in se z njo vsaj malo zahvalil za milost sv. vere v to najvišjo Skrivnost. Ta milost mi je dragocena luč skozi življenje.«

Širil je pobožnost k presv. Krvi, ki je tekla iz Jezusovih ran in je navzoča v mašnem kelihu.

Širil je pobožnost in ljubezen do sv. obhajila, zato je prejel kot zadnjo milost to srečo, da je bil pred smrtjo vse dni obhajan. Umrli je l. 1863 v Londonu, ko mu je bilo komaj 49 let.

Njegovi spisi pri nas niso znani. Naj nas vsaj njegov zgled drami k evharistični miselnosti in pobožnosti. Od nje se učimo, ceniti s r e č o s v. o b h a j i l a !

Dr. Fr. Jaklič

Izpred večne luči

3. Ko bi vedeli ...

»Ogenj! Ogenj! Goril!«

Pretrsljiv klic je šinil skozi nočno tišino. Zvon je predramljal mirno spečo vas in glas gasilske troblje je žalostno klical na pomoč. Prišla je četa gasilcev in se podala na boj z divje razjedajočimi in vse uničujočimi plameni.

Dolg je bil boj, preden so ogenj omejili, da se ni brezobzirno širil na bližnja poslopja. In ko so si gasilci lahko rekli: »Zdaj je pa ogenj na tleh,« kar se pravi, da je omejen, da ni več nevarnosti za sosednje hiše, pa le ni bilo še koj miru. Zdaj tu, zdaj tam je še švignil plamen kvišku, pa se je oglasil gasilski rog, zabrnela je motorka in vodeni curek je storil svojo dolžnost, zmagal je še ne ukročenega, še vedno grozečega zmaja.

Ali nismo tudi mi, ljudje, prav tak ogenj? Morebiti še hujski. Kadar nastane požar, požira ogenj vsa poslopja, dobra in slaba; ogenj, ki prihaja iz človeških ust, se pa slabega navadno ne loti, uničil bi pa rad vse, kar je dobrega, koristnega in potrebnega.

Kar strah me je. Ali je res, kar sem zapisal? Odprl sem sveto knjigo in jo prelistaval. Pa sva se srečala s sv. Jakobom in tam sem bral: »Tudi jezik je ogenj.« To-rej vendar le res.

Šimenčkova se ni dala ugnati. Kurili so seveda drugi, ona je pa ogenj raznašala.

»Saj bi nič ne rekla,« se je nosila povasi, »če bi bile te ženske vredne sv. obhajila; ampak kdo ga je pa vreden, to vas vprašam, kdo!«

»Ali imaš spet kaj za našega gospoda?« jo je podražil Jamnik. »Kar pojdi in pomeni se z njim.«

»Ti se pojdi z njim menit. Kar gorko mu nesi na nos.«

»Nimam te navade,« se je otepal Jamnik, »to reč naj opravljajo drugi. Samo to me veseli, da si jih onega dne nekaj slišala.«

»Pusti me v miru, godrnjavs; Jamnikova mati, ti me poslušaj. Kaj ne, Drobnačevo, pomisli, tisto Tono, pomisli, mož se, v nedeljo bo že na oklicih, kaj ne, k sv. obhajilu pa vsak dan! Taka posvetnost — pa sv. obhajilo!«

»Ti, Neža, povej mi, ali ni sv. zakon tudi zakrament,« se je spet vmešal Jamnik.

»Pusti me v miru, pravim!« se ga je otepala Šimenčkova.

»Samo vprašal sem te.«

»S teboj še ne govorim ne.«

»To smo pa mogočni. Jaz bi tako rekel: Če bi šla tista Tona tonasta med pustne šeme, potem bi se že malo začudil, če bi jo zagledal na pepelnico pri sv. obhajilu; če se pa mož —«

Zdelati ni mogel do konca.

»Pa ti več vedi, kakor mi drugi, ki tudi nekaj vemo,« je porinila Šimenčkova

vmes s svojo besedo. Jamnik se je smejal razdraženi ženski. Kaj pa je sicer hotel. Po svoji zdravi pameti je sodil pravilno, to je pa vedel, da trmi trmasti ni mogoče priti do konca.

Nekaj potem je v nedeljskih govorih prišla na vrsto beseda o sv. obhajilu.

»Kdo je vreden sv. obhajila?« je vpraševal govornik.

Splošna pozornost po cerkvi. Saj so že nekaj časa premlevali papeževo besedo o pogostnem sv. obhajilu. In čudna se je mnogim zdela ta beseda, ki je prišla iz Rima. »Pogostno sveto obhajilo! Kdo ga je pa vreden! Kje je pa čast, ki gre Jezusu, kje je pa spoštovanje!«

»Ni ga, ki bi bil vreden sv. obhajila,« je odgovarjal govornik samemu sebi. »Če bi pretehtali duše, ki so vredne najsvejšega Zakramenta, bi morali pač sv. obhajilo splošno prepovedati.«

Nekaterim poslušalcem se je obraz kar posvetil, češ pa smo le mi imeli prav. »No vidite,« so si mislili. »Tudi naš dobri dušni pastir je spoznal 'obhajilarice', zato pa tako govori. Zdaj pa imajo! Hvala Bogu, da je našega gospoda vendar enkrat pamet srečala.«

»Nihče ni vreden sv. obhajila,« je nadaljeval govornik, »ponavljam še enkrat, mi vsi smo te prevelike časti nevredni. Toda, ali smo sploh vredni, da nas solnce obseva, ali smo vredni vsakdanjega kruha, ali smo vredni hladne, okrepčevalne vode? Zahvaljen bodi Bog, da ne gledaš na našo vrednost! Odvzemi svetu solnčno luč, ne daj mu vsakdanjega kruha, zapri mu studence naših gora... Kaj bi prišlo iz tega? Stradanje, lakota, počasna in strašna smrt. Zaprimo pa svetu studence božje ljubezni, zaklenimo tabernakelj, prepovejmo pot do obhajilne mize —«

Na vseh straneh napeto poslušanje in zraven tiho premišljevanje: Ali bo res do tega prišlo? Na eni strani so mislili naprej: »No vendar! Tudi v Rimu so spoznali, da ni prav tako.« Druga stran je pa mislila drugače: »Bog nas varuj! Kaj bo s svetom, če bi prišlo do tega!«

Pa ni bilo časa dovolj premišljevali. Beseda je namreč tekla naprej. Treba je torej poslušati; premišljevali bomo doma. Če bomo premišljevali... Napačno bi ne bilo. Blagor tistim, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo. Če jo bodo ohranili, jo bodo tudi premišljevali.

M. Laach

Nadangel Gabriel

»Ne tehtajmo torej svoje vrednosti,« je šlo dalje na prižnici, »bolj glejmo na svoje uboštvo, na svojo siromaščino, na svoje dušne potrebe. Tako bomo bolj otroci sv. Cerkve, ki nas uči in velela trikrat ponavljati tisto stotnikovo besedo, da nismo vredni, da bi šel Gospod pod našo streho, on pa naj reče le z besedo in naša duša bo ozdravljena. Ne naša vrednost, ampak uboštvo naše duše nas mora siliti, da se z vsem zaupanjem oklepamo Kruha, ki nam je podeljen in podarjen iz nebes.«

Nekateri prej svetli obrazi so se spet potemnil. Ni se hotelo zgoditi to, kar so z vso gotovostjo pričakovali. Najbolj jih je pa še zapelo, ko so slišali besedo, da je celo krivoverska beseda tisto poudarjanje vrednosti. Janzenisti — da so tista vrsta krivovercev, ki so zahtevali za sv. obhajilo izredno, skoroda svetniško popolnost in dovršenost.

Prišel je shod Marijine družbe. In tam je padla beseda in iz nje je zrastel pomislek: Ali bi pa pogostno ali celo vsakdanje sv. obhajilo ne postalo le »prevsakdanje?« Nevarnost je vsaj, da bi to ne postalo resnica.

»Prevsakdanje?« je povzel voditelj, »prevsakdanje?« Naša dolžnost je in naša skrb mora biti, da se to ne bo zgodilo. Pokazal vam bom na Jezusa pri Jakobovem vodnjaku. Tam je Gospod govoril Samarijanki: »Ko bi ti poznala dar božji in kdo je, ki ti pravi: 'Daj mi piti', bi ga ti prosila, in dal bi ti žive vode.« Podobno je govoril svojim poslušalcem v Kafarnaumu: »Ne delajte za jed, katera mine temveč za jed, ki ostane za večno življenje.« Ne žena iz Samarije, ne možje v Kafarnaumu niso Gospoda prav razumeli. Na Gospodovo besedo niso bili dosti pripravljeni. Če bi bili nanjo pripravljeni, bi gotovo drugače z njim govorili. Kdo ve, če ni Gospod namenoma pripustil te nepripravljenosti? Nam in poznejšim rodovom v pouk.«

»Brez vsake priprave bi bila naša sveta obhajila res prevsakdanja. Vsaj malo priprave: Kdo je ta, ki ga nameravamo prejeti? In če bomo znali na to dati pravičen odgovor, če se bomo zavedali, kdo je Jezus Kristus, potem sv. obhajilo, četudi vsakdanje, vendarle ne bo prevsakdanje.«

Removčevi Meti se je pri teh besedah začelo svitati.

»Priprava, da, priprava,« ji je ostajalo v duši. Na to bo treba vedno bolj misliti.«

»Posej žito na ledino,« je poslušala dalje, »ne rečem, da bi nekaj zrnja ne obzelelo, a pridelek bo komaj imena vreden. Posej isto žito v preorano, sicer pa nič obdelano zemljo: pridelek bo vendarle boljši. Pa posej isto — recimo vsaj isto mero žita v dobro obdelano, prerahljano in pognojeno zemljo, in pridelek bo še boljši. Tako uči vsakdanje življenje. Ko bi ljudje to pomislili in na to malo bolj pazili, potem bi se sadovom sv. obhajila čudili.«

Meta je odhajala. In z njo je šla beseda: »Priprava, priprava, priprava...«

J. Langerholz.

Duhovniška sobota

Poleti bomo imeli v Ljubljani velike evharistične slovesnosti. Ali bi ne bilo lepo, da prav letos pokažemo tudi svojo posebno skrb in ljubezen do tistih, ki jih je Sveti Duh odbral, da nam kot služabniki Kristusovi lomijo Evharistični kruh? Mislim katoliške duhovnike.

V evharističnem letu molimo mnogo tudi za duhovnike. Sveti oče Pij XI. je dejal ob neki priliki: »Bog v nebesih in mi na zemlji ničesar bolj ne želimo, kakor da bi verniki molili in se žrtvovali za duhovnike... Prosimo Boga, da nam da svetih duhovnikov.«

k o v. Če imamo te, bo vse drugo prišlo samo po sebi; če pa teh nimamo, tudi vse drugo ne bo nič pomagalo.»

Verniki naj torej z molitvijo in z žrtvijo podpirajo mašnike pri njih odgovornem delu. Iz te misli se je porodila želja, naj bi verniki sobote po prvem petku (ali pa vse sobote) molitve, sv. mašo, sv. obhajilo, vsa dobra dela, vse veselje, vse trpljenje in vse žrtve darovali po rokah Matere božje, srednice vseh milosti, Gospodu v ta namen, da bi posvetil duhovnike in vse, ki se za duhovniški poklic pripravljajo. To naj bi bila »duhovniška sobota«. Verniki naj bi si ne nalagali nobenega novega bremena. Kar opravljajo prve sobote brez tega vabila, to naj bi darovali za svetost duhovnikov. Oni, kateri bi se temu vabilu odzvali, ne pristopijo kaki bratovščini ali organizaciji: s tem se samo pridružijo številnim katoličanom, ki za katoliške duhovnike molijo in se zanje žrtvujejo.

Sveti oče Pij XI. je to delo blagoslovil. Ko je bil vrhovni poglavar salvatorijancev 21. novembra 1934 pri njem v privatni avdienci je takole dejal: »Hvalimo in z vsem srcem blagoslovljamo to delo... Ponavljamo, delo nam je všeč, hvalimo ga, iskreno blagoslovljamo.« Premnoško škofov je že vernike pozvalo, naj se za to molitev zavzamejo. Škofijsko vodstvo Marijinih družb stopa pred vas s prošnjo,

da bi se pridružili temu velikemu apostolskemu delu.

V ta namen lahko molite n. pr. tole molitev:

Molitve za duhovnike.

Vsemogočni, večni in milostni Bog, pokaži nam svoje neizmerno milosrčnost in usmili se našega naroda, ki v svojih težavah k tebi kliče! Tvoj božji Sin je naročil, naj prosimo, da pošlje delavcev na svojo žetev: z zaupanjem te zato prosimo, daj nam v svoji brezmejni dobroti mnogo svetih služabnikov, pravih duhovnikov po svojem svetem Srcu, da bodo pastirji naših duš.

Vzemi iz našega naroda v svojo sveto službo tiste, za katere veš, da bodo kot pravi apostoli neutrudno delali in se radostno žrtvovali za tvojo slavo, za sveto katoliško Cerkev in za naše zveličanje. Amen.

Kdor moli katerokoli odobreno cerkveno molitev za duhovniške in redovne poklice, prejme odpustek 7 let in 7 kvadragen; če pa to molitev opravlja vsak dan, prejme enkrat na mesec popolni odpustek pod navadnimi pogoji. (Pij X. 27. oktobra, 29. novembra 1907.)

Marijinim družbam toplo priporočamo, naj se za to stvar zavzamejo in med seboj dogovore, da bodo v ta namen čim več storile.

N A C I L J U

Nepoznanemu duhovniku na grob

V torek, 18. novembra, ko je tenko zavijala jesenska burja tam od Male gore nad ribniško dolino in je mrazila do kosti, je bil v Ribnici pogreb mladega, le malo poznanega, duhovnika-domačina: Antona Oberstarja, Selanovega gospoda od Sv. Ane v Mali gori.

Na še mlada pleča gospoda Antona je bil Bog naložil zelo težek križ, ki ga je pokojni junaško nosil, zato je prav, da se ga v »Bogoljubu« še posebej spomnimo — v tolažbo in posnemanje vsem, ki niso brez križa.

V zavodih je študiral, v ljubljanskem semenišču si je pripravljaj pot do oltarja, pa je že tedaj jetika večkrat prekinila njegovo delo. Čutil je, da od tega življenja nima dosti pričakovati, zato se je ves vtopil v proučevanje božjega življenja, v bogoslovne vede. Otroštvo božje, za mnoge morda manj umljiva beseda, je bilo zanj meso in kri; obraz mu je žarel in kar naprej bi bil rad le o tem govoril.

Pred tremi leti je v pol ure oddaljeni družnici Sv. Ane tiho opravil prvo sv. daritev, že močno bolan. Z domotožjem je zrl za tovariši, ki so odhajali v dušno pastirstvo, on pa je sredi sonca in gozda, v samoti in ljubezni rodnega doma hiral, ko se mu ni izpolnila najljubša želja slovenskega duhovnika, da bi šel med svoj dragi narod. Doma si je uredil kapelico in maševal, dokler ni zadnje mesece stalno legel v posteljo kot na križ, da namesto nekrvave daritve Jezusa Kristusa daruje daritev svojega življenja. Novomašniški križ — lepo umetniško delo — si je dal postaviti na vidno mesto. Kadar mu je bilo najhujše, so prižgali pred njim lučko. Tako je lažje trpel. Tik pred slovesom je še pri polni zavesti odmolil Očenaš in Zdravomarijo, velel domačim prižgati svečo, češ, naj se nič ne boje, saj mu bo svetila v raj. Še enkrat je poprosil Marijo, naj ga sprejme v nebesa, prisrčno pritisnil križ na prsi. Kašelj mu je zastal in — čisto mirno je izročil dušo v božje roke.

Kdo bi si ne želel take smrti? Z Bogom pa res ni težko umreti; pa še na Gospodov dan!

Daleč je k Selanovim tam blizu Sv. Ane, pa so ljudje trumoma vrela kropit gospoda Antona, ki so bili prej tako pozabljeni. Pogreb lep, duhovniški! Dvajset sobratov ga je po-

spremilo — in množica ljudstva. Iskreno so govorili, ganljivo zapeli — gospodu Antonu za slovo, preizkušenim domačim za tolažbo. — Vera zmaguje tudi ob smrti, in takrat najbolj. Ave!

C. J.

Po trnjevi poti do zmage

(V spomin † prijatelju-kongreganistu.)¹

V naši župnijski cerkvi se je naselila pomlad s svojo prelestjo, s cvetjem mladim in svežim.

»Proč s papirnatimi rožami! Naši Materi živega cvetja, živih src!« so dejali fantje. So sicer rože in krašenje oltarja dekliško opravilo, toda za zdaj so si fantje pridržali to pravico. »Janko, ti pojdi, ki se najbolje ra-

¹ Vsebina je povzeta neposredno iz življenja. Iz umevnih razlogov — so imena popolnoma izmišljena. — I. K.

zumeš v tem. In na naše stroške, da veš!« — so naročili fantje Janku Žnidaričevemu in ga poslali v mesto k vrtnarju, ki je začudeno gledal, ko mu je Janko predložil svoje zahteve. »Ali krizantem?« je povpraševal vrtnar! »Hranite jih za grobove!« je odgovarjal Janko. Še bolj čudeč se je odprl vrtnar Janku svoje tople, umetno gojene nasade v cvetličnjaku. Marijin oltar je pa krasilo cvetje, sveže in nežno, kakor da je priklilo in vzcvelo iz živih, toplih src. Cvet se je radoval ob cvetu, kot bi čutil, da sije nanj sončni pogled Brezmadežne.

Sprejem v kongregacijo in začetek bojev.

Vsak začetek je težak, predvsem pa tam, kjer se je boriti s trmo ali z nekim prirojenim ponosom in z raznimi predsodki. Vojne čete, ki gredo prve v boj, so najhuje prizadete. Tudi na nas, prvence v Marijini družbi, so padali sovražni streli od vseh strani. Javna zarota, ki se je kovala očito in na dovolj glasen način, v gostilni pri »Zabji mlaki« in drugod, je imela namen, uničiti našo malo, še neoboroženo četico.

»Haha; ali jih vidite klečeplazce! No, bomo videli, kako pojde ta voz naprej.« Take in podobne opazke niso bile redke. Erjavčev Rudl se je celo razkoračil: »Zdaj pobirajo in prosjačijo že za prapor. Tudi mene je vprašal Kmetov, če bom kaj dal. Pa sem mu rekel, naj se s tako prošnjo nič več ne prikaže.«

»Haha, prav si mu povedal.«

»Kaj zastavo? Seveda, za davke nam grunte rubijo. Na vseh koncih in krajih sto potreb. Stara se doma krega, ker ni soli v hiši in jaz naj pa dajem za zastavo. Ne bodo jo še imeli. Birt, prinesi ga še frakelj!« je robantil ongavi Peter.

»Iz te moke ne bo kruha, če kaj vem. Leto osorej, bo vsa stvar razpadla, le zapomnite si, kaj sem rekel,« je proroško napovedal vsevedoči Klančnikov Stanko.

»Nekdaj ni bilo tega. Kdo je kdaj slišal o kakšni družbi, in vendar smo bili fantje, da smo se postavili; vse drugačni kot so zdaj,« — so moško povedali Dolinarjev očka.

»Ti Miha, ti boš pa družbeni sluga, tajnik, zastavonoša in ne vem še, kaj. Uren in ročen si, prav kot nalašč, za kaj takega« — je z za-

Videnje sv. Benedikta
(God 21. marca.)

Beuronska sála

ničljivim nasmehom dražil krčmar Napotnikovega Miha.

»Kaj? Jaz? Mene da bo gospod komandiral, kakor bo on hotel. Ne! Tega pa ne! Mojdun, da ne!« se je otepal Miha, kakor da mu že okove nadevajo.

»Vse plese in vse veselje hočejo zatreti s tem. Pa ne bodo dosegli drugega, kot jezo in prepir. Oni izven družbe bodo vzeli vsako malenkost za hudo; ob vsaki priliki jim bodo očitali družbo, ti v družbi pa ne bodo hoteli ostati nič dolžni. Tako bo prišlo do prepira in mogoče še do pretepa.« je modroval stari Kovač.

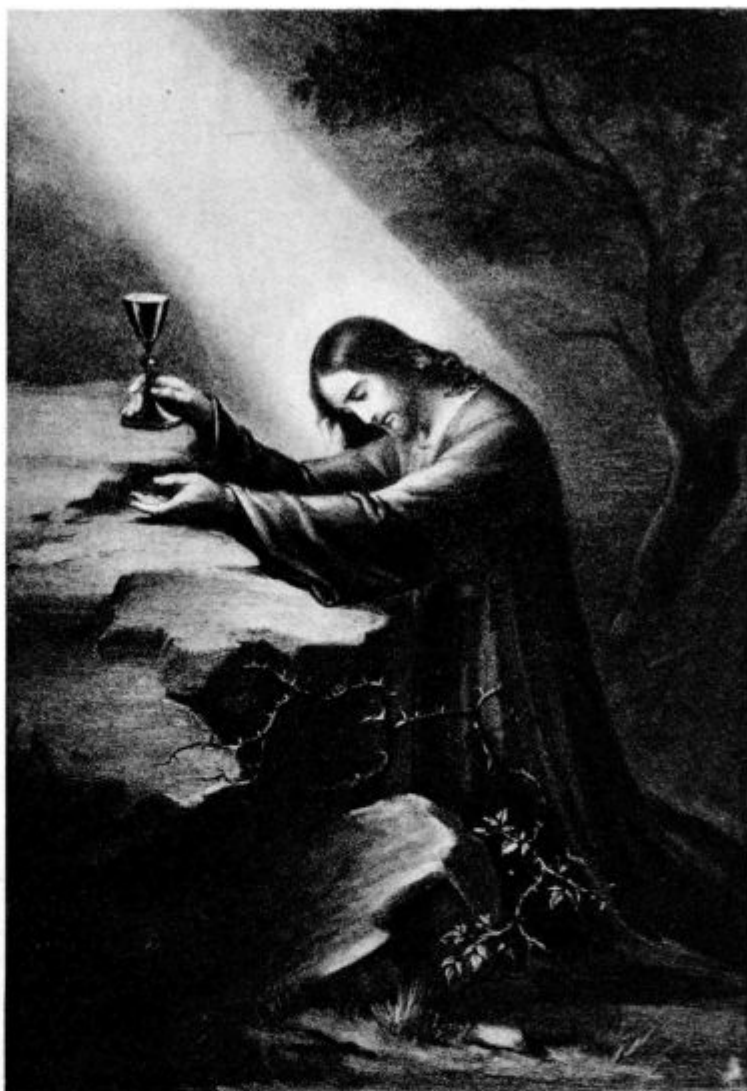
»Saj bo kaj takega.« so hitro pritegnili oče Žnidaričev. »Jaz sem že našemu rekel, naj pusti to novotarijo in naj ne sili zraven; pa je od vrača trmast. Kar molči in še stara ga zagovarja, češ, saj je že pri vsej pameti, da ve, kaj dela.«

Veselinov oče je pa tožil: »Naš je sicer dober fantine, ampak vse mu je šala. O družbi pravi, da je nekaj otročjega in za ženske. Še norčuje se, namesto da bi se prepričal, kako in kaj.«

»E, kaj boš! Ujeli so se, ujeli — revčki. Škoda zanje, da se dajo tako izpeljati,« je pomilovalno pripomnil krčmar.

»Prav žal mi je zate, Janko,« — se je spravil pri neki priliki nad Janka Zgončev Tone, — »da si se dal tako zavoditi. Pomisli: še za zehati ne boš smel. Ob vsaki priliki te bodo zbadali, češ, v družbi je, pa tak! Ob nedeljah, ko boš šel k veliki maši, ne boš smel pogledati ne na desno, ne na levo; če boš pogledal v gostilno, pa bo že greh. Na Vidovo vas bo pa vaš dobri gospod vodja navezal na rožni venec in vas peljal na Žalostni vrh...«

Izredno zgovorni so bili fantje, ki se za kongregacijo niso dali ogreti. Bodrili so se med seboj: »Mi pa fantje, kar nas je, ostanemo to kar smo! Ne vdajmo se! Kdo nam bo pa branil naše pošteno fantovsko veselje? Kdo kratil naše pravice? Naše je življenje! Naša je mladost! Naša je pesem, naš je smeh. Uživajmo, dokler smo za to! Juhe!...«

Jezus na Oljski gori

L. Anglas

Paris

Bile so to otrovane puščice, ki niso sikale kar tako mimo, ampak dobro umerjene, so zadevale tudi v vrste res poštenih fantov. Dobršen del je bilo ranjenih, nekaj jih je — žalibog — tudi odletelo. Toda to nas ni oplasililo. V kovačnici trde preskušnje so se kovali tudi močni značaji, sposobni za boj. V dneh potrpljenja se je ostril jekleni pogum, da je mogel vztrajno mimo strupenih puščic in skozi bodeče ovire naprej do zmage.

Boj na celi črti! Pravijo, da se hudič boji blagoslovljenih krajev in znamenj. Mogoče, toda ne vselej. Ha, kadar mu gre za kožo, si upa celo na najsvetejše kraje. Tudi oni dan je prišel v našo cerkev, k oltarju Marijinemu, pred božje obličje in se utihotapil kar na sredo med nas.

Ko je stopil na prižnico naš družbeni voditelj, se je vse ozrlo vanj. Nekaj milobnega je bilo na njegovem obrazu. Po kratkem a pri srčnem pozdravu nam je pričel razlagati družbena pravila. Vse je pozorno poslušalo, pri sluhnil je pa tudi hudobec...

»No, zdaj vidite...«, nam je šepetal na ušesa, »zdaj vidite, kaj je družba, kakšna pravila in dolžnosti! Zvestoba, zdržnost, pokorščina, same trde, neprebavne stvari. Pamet, pamet! Pustite družbo ženskam in molitev onim, ki niso več za ta svet in ne grenite si kratkih bežnih uric zlate mladosti. Dovolj bo še časa, za molitev in pokoro...« Kako zapeljiv je bil ta glas!

Kovačev je jel omahovati: »Kdo naj zdaj vse to izpolnjuje? Nisem prav storil ne, ko sem se priglasil za družbo; pa saj prav za prav niti namena nisem imel. Le duhovne vaje so me sem napotile. Zakaj nisem poslušal ljudi, ki so mi odsvetovali?«

»Koliko grenkih sem že prenesel samo zaradi zastave, in to je še komaj začetek. Kaj bo še?« je malodušno razmišljal Kmetov.

»Ta presneti Janko,« se je sam pri sebi hudoval France Dolinarjev, »da me je mogel pregovoriti. No, saj silil me ni, ampak samo navdušen je bil tako, da sem se ob njem navdušil še jaz...«

Tudi to je bila preskušnja, dokaj trda, če ne najtrša; toda samo hipna. Pred nami se je

razvila družbena zastava, lepa in nova. Pri tajan vzklik začudenja je šel med ljudmi. Pogledi so se zjasnili in se uprli v sliko Brezmadežne, ki se je pod njeno nogo zvijal hudobec. Novo navdušenje je zagorelo v njih. Srčna tesnoba je popustila in prsi so spet zadihale globoko, svobodno.

Dolžnosti in delo.

»... Delavci na polju Gospodovem ste in poklicani, da pripravite tla za njegovo setev...« Tako smo slišali ob duhovnih vajah. Delavci! No dobro, torej delati! Polje Gospodovo, kako si ti obširno, prepolno dela. Tvoj neutrudni oskrbnik, naš dobri duhovni pastir, ne more vsega sam zmagati. Dočim se trudi, koplje, rahlja in ruje plevel na enem koncu, mu pa že na drugem prerašča čez glavo. Združimo se, pomagajmo! Toda kje, kako? »Koliko je plevela! Postajanje med službo božjo, zunaj cerkve, ko je notri dovolj prostora, je pregrešna, pohujšljiva razvada, dela nečast fari in napravlja slab vtis na tuje ljudi. Grd osat je preklinjevanje, ki nas tako ponižuje. Naj zraven omenim še pijančevanje, ponočevanje in tisto nesramno klafanje...« Gospod voditelj nam je kar po imenu našteval raznoliko smetjad in plevel, ki naj se iztrebi iz žitnih gredic. Na vse prestopke božjih zapovedi je opozoril, ničesar ni prezrl. »Ako hočemo napredovati ter z naporom in žrtvami osvojeno

Braun

Dve sirotki sem vam pripeljal

pustinjo spremeniti v rodovitno plan, moramo delati...!»

Z veseljem smo se lotili dela; toda majhen začetni uspeh nas je razočaral in skoro navdal z malodušjem. Ni šlo in ni šlo! Mogoče je bila temu kriva napačna, povsem zagrešena gorečnost mnogih, ki so, pozabivši sami na sebe, gledali samo na druge in nastopali proti njim na prav bolj prostaški način. Tako n. pr. sta Seljanov in Dolinarjev na nasilen način podila v cerkev med sv. mašo zunaj stoječe fantaline. Enako je ravnal tudi Drobničev, ki ga je pograbila sveta jeza, ko je slišal mlečozobega fantiča kleti, pa ga je nagnal s smrkavcem in še s krepko klopoto potrdil svojo moč. Brezdvomno, da so podobni slučaji vzbujali jezo, mržnjo; vse naše prizadevanje je bilo bob ob steno. Težava je bila v prvih početkih tudi s prejemanjem svetih zakramentov. »V družbi bi že bil, saj to je nekaj prijetnega, ampak to, vsak mesec, to je sitno.« »Saj ne morem; ves teden garam za žive in mrtve. V nedeljo se vendar spodobi, da zjutraj malo dalj poležim...« Tako so se vrstili izgovori, nekateri brez vsake podlage in naravnost smešni. »Haha« se je porogljivo grohotal hudič, ki ni bil še popolnoma obupal nad nami. »Haha, ali mar niste vedeli, da bo treba to, kar stoji v pra-

vilih, tudi spolnjevati. Ali vam nisem pravil? Kaj silite v družbo, ko pa niste za to!«

Navdušenje je skoraj pojemale. »Vztrajajte! Delajte!« je prosil družbeni voditelj. »Odpri-te svoja srca, da bodo kakor vrelci namakala izsušeno zemljo. Posvetite svoje duše, da bo sijaj njih svetosti ožarjal vaša dela! Bodite apostoli ne samo na videz, ampak tudi v mislih, besedah, dejanju; apostoli v vsem, vselej in povsod...!«

»... Bodite apostoli...!« Če je kdo umeval globlji in širji pomen teh besed, jih je razumel Janko. Z neodoljivo silo mlade hrepeneče duše je sledil pozivu in se z vso močno voljo oklenil načelnih pravil. Njih spolnjevanje mu ni bila le obvezna dolžnost, ampak hotenje in dejanje ljubezni in zadovoljnega žrtvovanja in sicer to v višjem smislu, ker mu je bil dan natančen in globlji vpogled v bistvo družbenega namena. Vsega občudovanja vredna je bila pa njegova spretnost, s katero si je tako rekoč kar osvajal nedostopnost. Kar je bilo nam neprilичno in skoro nemogoče, je bilo njemu lahkotno in prijetno, ker je znal ukloniti prisiljeni »moram« odločeno in zmagovitemu »hočem«. »Apostol Marijin...« »Skrbel bom, da ti bodo služili tudi drugi...!« Ta sklep, storjen pri sprejemu v

Marijino družbo, ga ni navdajal samo s ponosom, ampak mu je krepil tudi voljo. Zastaviti vse moči, da ta sklep tudi izvede, da pomaga po Mariji vse prenoviti v Kristusu in pripeljati pod zastavo Marijino, je bil cilj njegovega marijanskega ognja.

In kakšen je bil njegov načrt?

»Takole bom ravnal,« je odgovarjal onim, ki so bili malodušni. »K obhajilni mizi pojdem, tam se bom naslonil, kakor moj zaščitnik, na

Jezusa. Povprašal ga bom o tem in onem, poslušal nasvete in se iz njegovega Srca napil modrosti in moči. Že zdaj lahko rečem, kdo mi bo kos?«

Tovariši so odgovarjali: »Saj se tudi mi, če ne ravno na te, pa na druge načine trudimo, navajati druge h kreposti; pa če nas ne-čejo poslušati.«

(Dalje.)

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj.

2.

Mlada Zoranka je bila doma iz Laza, s samotne kmetije, oddaljene pol ure od Makoš, vmes se je vlekel gozdnat greben. Če bi v Makošah vprašal, odkod je Zoranka, bi ti povedali njen dom in rod in rekli: Je iz Laza Martina Marlina Hedvika.

Kmetija na Lazu leži visoko v ozki dolinki, obrobjeni od smrekovih in bukovih gozdov. Če zanjo ne veš, bi je tudi ne našel. Nobena cesta je ne veže s svetom. Samo nekaj slabih kolnikov vodi do njenih travnikov in njiv. Široko se košati zdelovanje med sadnimi vrtovi; hlevi in skednji stoje pod mogočnimi orehi.

Hedvika je bila edina hči poleg treh bratov, ki so očetu nadomeščali hlapce. Hči pa mu je že leto in dan gospodinjala. Mati je bila umrla, ko je imela Hedvika devetnajst let.

Hedvika je cvetela doma v svoji mladi lepoti; zato je zbudila pozornost marsikaterega bogatega fantina. Nekateri je poskušal navezati z njo; pa Hedvika je bila za slehernega gluha. Morala je zastran tega požreti marsikako nagajivo besedo. Krožila je celo resna govorica, da namerava lepa Hedvika v samostan in samo še čaka, da izroči oče domačijo najstarejšemu.

Gospodinjiti na veliki domačiji ji je pomagala stara Marjeta, dekla, ki je že bila pri hiši, ko je hodil gospodar še v šolo.

Šla je Hedvika čez borjač pa je zaklicala bratom veselo besedo; dolgi potegoni so se še lep čas smejali, stopajoč za konji. Potegnili je objestno mimogrede pastirčka za uho; paglavci je pol dne veselo prepeval pri ovcah, kakor da je stavil s strnadi, kdo zna peti veseleje. Dekle so kar hlepele, da bi bile urne in snažne in bi tako ujele pohvalo iz ust svoje gospodarice. Oče je bil na hčer od sile ponosen in jo je slavil, kjerkoli je le mogel. Tako, kadar

je nanesla prilika, je v duhu preiskoval domačije in velika posestva in je naletel na tega in onega fantina, ki mu hčere ne bi hotel odreči. Hedvika pa je odklanjala bolj kakor prej. Noben fant ji ni bil všeč, nobena domačija zadosti lepa. Stara svojih dva in dvajset let le ni še hotela nič slišati o mojitvi.

Pa v srcu ji je v tem času spletla gnezdece skrivna ljubezen. Popolnoma neopaženo spočetka, toda po kratkem času ji je od te ljubezni gorela vsa duša. Tako divje je plamenela, da se je deklica skoraj bala.

Neke nedelje se je začelo. Hedvika je klečala v cerkvi. Strežnik je pozvonil. Stari župnik je pristopil in šel po stopnicah k oltarju. Tedaj je vse pokleknilo in odprlo mašne knjižice.

Hedvika ni še prebrala daleč in že se je kakor v sanjah zazrla v neskončno daljavo in srkala z vso dušo čudovite glasove, ki so se med »Kyrie« pri maši razlivali s kora. Mehko je donel glas in poln duše je bil njegov zvok. Kdo neki poje? Kako se je pevec vzradoval pri gloriiji, kako se zavzdignil pri sanktusu, kot da hoče svoj spev stopiti z onim večno šumečim zborom blaženih duhov. Tudi drugi ljudje so se zavzeli. Koj spočetka, ko je pevec prvič povzel pesem, je preletel cerkev šepet, kakor kadar dahne sapica bukvam v vrhove.

»Novi učitelj,« so šepetali drug drugemu.

Kom si se zagledal
otročiček?

V zadovoljnem
pričakovanju

Nihče pa se ni v ta glas ujel tako kakor Hedvika. Nič več ni mogla moliti. Samo poslušala je in se vso predala očarljivemu zvoku tega mehkega glasu. Hkrati si je skušala naslikati podobo, kakšen le mora biti pevec sam? Ni pa mogla najti nobenega obraza, ki bi mogel biti podoben njegovemu. Samo enega si je bila svesta: biti mora nad vse dober in ljubezniv in mil. Čisto drugačen, kakor so njeni bratje in oče, ki z oblastnim glasom robantijo za konji in voli, ki strahujejo žival in jo, kadar jih popade togota, pretepajo in preklinjajo. Čisto drugačen mora biti on. Ljubeznivo mu oko, ne srepo in strogo; lahna mu hoja, ne težka in omahujoča; mehka mu govorica, ne divja in grozeča.

Ko je po službi božji v resnici videla podobo, ki si jo je bila naslikala v teh sanjah, si je prižela mašno knjižico in srebrni rožni venček tesnobno k srcu. Velik je stal pred cerkvijo novi učitelj in, kakor da nekoga čaka. Klobuk mu je plaval na plavih kodrih, brkice so mu venčale rdeča usta, ki so se smehljala, ko so ga ljudje pozdravljali, pevca.

Hedvika je šla mimo, ga plaho pogledala in zardela. Tudi on jo je opazil in ujel njen pogled. Dolgo še je zrl za deklico, ki se pa ni več upala okreniti se.

Tako je minilo šest nedelj v blaženi vznichenosti in skrivni boli. Kakor pa se je použivala Hedvika v mislih na mladega učitelja, ki ga je poslušala slednjo nedeljo in ga videla za nekaj trenutkov, tako tudi učitelj ni našel več miru, odkar je njegov pogled objel njenega.

Čudovito kakor pravljica so prihajali in se topili nedeljski popoldnevi tega poletja. Ko so oče in bratje odšli v krčmo na keglišče ali k igri, je imela Hedvika dovolj prostega časa zase. Še sto korakov ne od hiše se začenja gozd, ki ogrinja vrh griča. Na lepem prostorku, ki ga obrobja zarod mladih smrekic, so postavili Hedvikini bratje mizo in klop. Skozi vhod lahko pregledaš dom in polje. Sicer pa ni bila hiša nikdar popolnoma prazna; kajti stara Marjeta je posedala sleherno nedeljo pred vežnimi vrati z velikimi naočniki na nosu in brala iz debelih, nabožnih knjig. Kar je pomnila, so ležale v stenski omarici v hiši; ob nedeljah pa so jih privlekli na dan in brali. Marjeta pa je bila še prav posebno pobožna in je na vse strani skrbela, da bi dober glas Marlinove domačije ohranila in če le mogoče še povečala, k čemur je kajpada dosti pripomagal tudi njen lepi zgled.

Da je slutila, kaj se godi Hedviki v srcu, ne bi imela več mirne ure in deklica bi ne bila šla nikdar sama v gozd. Blažene ure je Hedvika presanjala v gozdu. Sedela je na klopi in široko razprostirala roke čez naslanjalo. Z napol zaprtimi očmi je zrla tja proti belim oblakom,

ki so romali po sinjem nebu. Poslušala je, kako se vabijo ščinkavci in pojo drozgi kakor iz daljne dalje, in med vse to je donel kakor iz oblakov ali smrekovih vrhov mehak »Kyrie« in je vriskal kvišku plameneč sanktus. Slišala je pevca med ptičjim petjem, videla ga v drevesni senci in tudi v menjajočih se oblikah oblakov, čutila je njegov dih v lahnem, pihlajočem vetru. Samo povezano in prepleteno je bilo vse kakor v sanjah. Pa, kaj ne bi mogle tako prelepe sanje postati resnica?

Hedvika se je zdrznila. Ni poknilo dračje pod nogo? Se ne razmičejo veje in vejice in se spet zgrinjajo? Nemara je smuknila srna skozi grmovje ali se plazi lisica skozi poklajočo hosto?

Bliže prihaja. Prestrašena plane dekleta kvišku, da bi zbežala. Tedaj se razgrnejo pred njo mlade smrekice kakor dvokrilna vrata in in pravljica postane resnica. Lepa kodrasta glava pogleda skozi vejevje. Očarljivi pevec stoji pred njo. Dolgo je iskal prilike, kje bi jo nagovoril. Zardela je stala Hedvika pred učiteljem, ki ves zmeden ne more govoriti. Dva tujca sta se srečala in vendar ne več tujca, marveč po notranjem čuvstvanju stara znanca. Beseda je pa le bila okorna. Bojazen je spreletavala Hedviko in negotova je bila, kaj naj stori, ali naj se brž oprostí in umakne proti domu, ali naj radi vljudnosti kaj malega spregovori. Zmaгал je obzir na osebo, ki je že tolikrat zaposlovala njene misli. Kolikokrat je švignil med tem kos pred njo skozi veje in jo opomnil, naj gre. Presenečenje je tako vplivalo, da še opazila nista, kako se daleč tam čez napravlja k nevihti in da se huda ura že plazi čez gorski greben. Šele ko je v daljavi zagrmelo, se je predramila in odhitela domov.

Preden je Hedvika prekorčila okrajek gozda, je nekaj siknilo od desne proti njej. Stopila je bila na kačo, ki je šinila kvišku in siknila. Vsa prestrašena je dekleta odskočila. Kača, ki se je sončila, se je zlovoljno zvila nazaj v gnezdo, ki si ga je bila naredila že pred leti v luknji pod zemljo, na debelo oblazinjeni z mahom pod Hedvikino klopjo.

Ta začetek se je razpletal in razvijal kakor mnogokrat in pri mnogoterih, ki pri njih dobi vodstvo oko in srce, manj pa razum in razsodnost.

Nekoč je oče govoril o možitvi. Svetoval je hčeri, naj bi ne prezrla Rjavčevega Martina.

Hedvika je porabila priliko in oddaleč namignila, da je odločitev že narejena.

»Kmeta ne maram. Poiščem si boljšega moža.«

»Boljšega moža?« zagode oče.

»No saj; kakšnega gozdarja, orožnika, učitelja ali kaj takega.«

Pa skupila jo je. Kmet je zaropotal:

»Kaj, škrica bi rada, škrica, ki mora čakati, da mu dajo denar na roko, da ne pogine od lakote? Preneumno! Kakšnemu takšnemu lakotniku Marlin svoje edine hčere že ne bo dajal. Da mi nikdar več ne zineš kaj takega!«

S tem je bila stvar končana. Kmet je bil jezen na vso gospodo. Med gospodo pa je štel kratkomalo vse, ki jim je roka vajena samo pisala, ne pa vil in lopate; vse, ki se hodijo eno ali dve uri sprehajati, da si osvežijo uboga pljuča. Za drevesom in vozom naj bi hodili! Med gospodo je štel blede uradnike. Naj bi hodili z ženami žet ječmen in pšenico, pa bodo zarjavili; grabit naj bi hodili v gozd nastilj, namesto da polegajo pod drevesi in se brez koristi potikajo okrog; pozimi naj bi hodili sekati drva! Telesno delo mu je bilo vse, dušno

delo manj kot nič. Rada bi bila Hedvika govorila še dalje, rada bi bila porabila priložnost, da bi bila razodela očetu srce in svojo misel. Pa zdaj ni mogla. Obmolnila je in se nadejala, da že še pride prilika in ta je prišla kmalu, pa drugače, vse drugače, kakor si je želela Hedvika.

Da ni bila Hedvika rekla očetu odkrite besede, to jo je bolelo zmeraj. Mala laž, ki je zdaj živela v njej, ji je zarezala malo rano v srce. Skrivnost, ki jo je skrivala v sebi, je postavila tenko steno med njo in njene. Lažja ji je bila laž, ako hočemo tako imenovati njeno prikrivanje, kakor odkrita beseda.

(Dalje.)

III. EVHARISTIČNI KONGRES 28-30. JUNIJA 1935

Okoli Dobrega Pastirja se bo zbrala v kongresnih dneh armada naše mladine. Mladinski nastop bo najganljivejši in najmikaynejši. Slavnost za mladino bo — kolikor je zdaj določeno — na Stadionu, dne 29. junija. Tam bo sveta daritev, nagovor in skupno sveto obhajilo. Vmes bo mladina pela in molila. Po službi božji dobi mladež zajtrk. Srednjesolska mladina bo imela isti dan svojo svečanost; udeležila se bo pa 30. junija kot posebna skupina tudi slavnostne evharistične procesije.

Zbor katoliških mož. Dr. M. Krek je zapisal v »Slovincu« 27. januarja med drugim tudi tole: »Pravijo, da naj bo shod v proslavo sv. Rešnjega Telesa — v odličnem smislu zbor katoliških mož... Krščanstvo hoče in zahteva mož moč nevolje..., ki imajo lastno barvo in niso kakor steklo, ki skozi sebe prosi le barva zaledja... Katoličan mora delati po lastni vesti, osvetljeni po nauku iz evangelija.

Če hočemo sebe, družine naše in ljudsko občestvo upodabljati po Kristusovem liku, moramo v njegovo bližino, moramo čuti in razumeti njegovo besedo, moramo občutiti toplino njegovega Srca, ... moramo hrepeneti, da se vseh njegovih lastnosti navzamemo...«

Skrbne priprave je treba tudi za petje, ki bo deloma ljudsko, deloma bo pa zorno. Oskrboval ga bo zlasti na Stadionu dne 30. ju-

nija, kjer bo opravil presveto daritev papežev odposlanec, poseben zbor 500 pevcev. Pevska zveza bo imela 29. junija zvečer velik vokalni koncert na Kongresnem trgu, kjer bo nastopilo do 3000 pevcev.

Prva in najvažnejša naloga v času pred kongresom je pač notranja priprava vseh udeležencev, pa tudi onih, ki ne bodo mogli blizu. »Bogoljub« je to iz vsega početka naglašal in bo to zahtevo ponavljal do evharistične manifestacije. Da, zares! Bo tudi manifestacija vere, vdanosti in ljubezni do Jezusa, ki je med nami. Če hočemo, da bo naš Zveličar res deležen tudi zunanega veličja, je treba pač vzeti v roke dovolj sredstev. Pripravila jih bodo dobra srca vnetih vernih Slovencev. Nekateri so nekaj darovali pri naročnini listov, drugi so se odzvali pri zbirkah v cerkvi, tretji so poslali darove sami (celo po 200 Din in še več). Kdor pa ni imel prilike ali ni mogel doslej še nič žrtvovati za proslavo Jezusovo, bo mogel še nadomestiti pri nabiranju po družinah in pri cerkvenih darovanjih.

Pripravljajmo se. Ljubezen do presv. R. T. je najboljša priprava za bodoči kongres. Da si to utrdimo, smo imeli pri nas (Sv. Križ pri Kostanjevici) duhovne vaje za dekleta od 16. do 19. januarja 1935. Vodil jih je župnik z Bučke, J. Francič. Kljub hudemu mrazu se je zbralo vsak dan do 300 udeleženk tudi iz najbolj oddaljenih vasi obširne župnije.

Času primerno. — Tako lepa, pa tako malo znana knjiga — sem si mislil, ko mi je bilo poslano obširno tiskano poročilo z naslovom »Evharistični kongres« v Mariboru, 7. in 8. septembra 1934. (Založila Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.)

Knjiga opisuje natančno vse priprave, potek kongresa z zajemljivimi govori in razpravami in slavnostno procesijo. Dodanih je tudi precej slik na umetniškem papirju, ki spis zanimivo poživljajo. Predvsem ima pa knjiga trajno vrednost zato, ker vsebuje tehtne stanovske razprave za posamezne stanove in njih

odnošaje do najsv. Zakramenta. Opozarjam predvsem na temeljiti sestavek dekana Gomilška: Evharistija — moč katoliškega deklitstva; dalje na govor dr. J. Meško-ta: Evharistija — kvas pristnega fantovstva. Izobražencem priporočam, naj bi se vstopili v razmišljanje sestavkov, kakor: Verski apostolat izobraženca (dr. Fr. Lukman), socialni apostolat izobraženca (dr. I. Ahčin).

Zdaj, ko se pripravljamo na veliki kongres, bo omenjena knjiga še bolj vlekla. (Cena 16 Din.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Trinajsta obletnica Pija XI. Katoliški svet je slavil spomin na izvolitev in kronanje sedanjega namestnika Kristusovega s slovesno službo božjo, s svečanimi akademijami in drugimi prireditvami v nedeljo, 17. februarja. Ta obletnica, ki je dokaz vdanosti do skupnega očeta vseh vernikov katoliške Cerkve, je obenem spričevalo katoliške zavesti, vere in npravne moči.

V težkih okoliščinah vodi Pij XI. že 13 let Kristusovo Cerkev. V sedanjih borbah in viharjih, ko skušajo brezbožneži s satanskim sovraštvom do Boga zabrisati Kristusovo ime (n. pr. v Mehiki, Rusiji i. dr.); v času, ko se košati krivica, ko se obožuje nacionalizem in se narodnim manjšinam kratijo celo naravne pravice; v času, ko protivniki Cerkve uporabljajo vsako priliko, da namigujejo malodušnim, mlačnim in nepoučenim k odpadu — v tem času razrvanosti in neurejenosti je tem bolj potrebno, da se res vsi izkažemo kot vredni člani ustanove Kristusove, kot verni, zvesti in zavredni otroci enega skupnega očeta, ki je 263 naslednik sv. Petra, prvega od Jezusa postavljenega papeža. To svojo dolžnost vršimo najlepše že s tem, da molimo za poglavarja sv. Cerkve in mu izprošamo polnost modrosti, razsvetljenja in moči od zgoraj. Saj vemo, koliko odločnosti, neustrašenosti je treba, ko gre že samo za to, da se uveljavljajo naravne pravice narodov v bogoslužju.

Vrhovnemu učitelju in pastirju vseh narodov — spoštovanje, ljubezen, molitev!

Materam, ki so prišle iz 93 pokrajin in bile sprejete v avdienci, je sveti oče Pij XI. spregovoril tolažljive besede o blagoslovu materinstva. Rekel je med drugim: »Vsako dete je dokaz blagoslova božjega, kajti vsako dete ima neumrljivo dušo, ki jo je Bog poveril skrbi in brigi matere. Med ljudmi je znamenje posebnega zaupanja, če kdo druge-

mu reče: »Zaupam ti, poverujem ti, prepuščam ti...« Prav tako lahko trdimo, da je znak posebnega prijateljstva in ljubezni božje, ko dobri Bog ženi poveri detinsko dušo, da jo čuva in vzgoji.« Ob sklepu se je papež s toplimi besedami spomnil še posebej onih mater, ki imajo obilno otrok, opominjajoč jih, naj bodo vredne odlike, ki jim jo je naklonil Bog.

Za sklep svetega leta bo po odredbi svetega očeta Pija XI. v Lurdu svetovna evharistična svečanost. Določena je za čas od 25. do 28. aprila. V teh dneh bo opravljenih zaporedoma ponoči in podnevi pri oltarju v lurški duplini 140 svetih maš. Vrstili se bodo škofje in mašniki vseh narodnosti in obredov. Pričakujejo udeležbe, karkšne v Lurdu še ni bilo.

Katoliški državniki se priporočajo Bogu za mir. Pred zadnjim zasedanjem zastopnikov Društva narodov v Ženevi so se zbrali ženevski katoličani v cerkvi Naše Ljube Gospe k skupni službi božji za mir. Cerkev je velika, a ni mogla sprejeti v svoje prostore niti polovico udeležencev. Navzoči so bili: švicarski zvezni predsednik Motta, tajnik Društva narodov Avenol, irski zastopniki s predsednikom De Valera na čelu, avstrijski odposlanci s kanclerjem Sušnikom. Prav tako so bili pri omenjeni službi božji tudi člani poljskega, italijanskega, belgijskega, luksenburškega, guatemalskega odposlanstva i. dr.

Zopet v katakombah. V podzemski votlini, kjer je skrit pregnani nadškof mehiški, Orozco iz Guadalajara, je bilo oni dan posvečenih 20 novomašnikov. Ti pogumni služabniki božji, izvršujejo sedaj duhovniško službo po deželi, preoblečeni kot kmetje. Nadškof Orozco opravi sveto mašo vsako jutro v svojem skrivališču. — Zanimivo, obenem pa značilno za sedanje razmere v Mehiki je, kar se je zgodilo v mestu Acapulco. Ondotni župan je čutil toliko vesti, da je dal svojega sinčka krstiti. Koj

nato je pa dal duhovnika zapreti, ker je izvrševal brez dovoljenja verske obrede. Duhovnik je moral plačati tudi denarno kazen.

Mehiški katoličani preživljajo hude čase. Oropani so skoraj vseh duhovnikov in še tolike svobode nimajo, da bi nemoteno izvrševali svoje verske vaje in obveznosti. Če se postavijo, da zahtevajo svoje človeške pravice, so v nevarnosti za svoje življenje. Ni še dolgo, ko je ob taki brambi v Coyoacan padlo pod orožjem vojaštva pet katoličanov. Zdaj poročajo o novem nasilju oblasti v mestu Mehiki. Med službo božjo je vdrla policija v cerkev, da bi zaprla duhovnika, »ker se je drznil opraviti sveto daritev«. Verniki so se potegnili zanj. Policija je odjenjala, a zaprla cerkvena vrata. Nihče ni mogel iz svetišča do drugega jutra. Med tem se je nabralo zunaj do 2000 ljudi, da bi branili cerkev in vernike. Vojaštvo, ki je bilo poklicano, je štiri osebe ubilo, 15 pa ranilo.

Zaslepljenost mehiške framasonske vlade nima še konca, kakor spričujejo ti obžalovanja vredni dogodki. Svetovno časopisje, ki je v službi židovstva in prostozidarstva, molči in nima besede obrambe, dočim polni svoje predale dostikrat z malenkostmi, ki niso vredne papirja.

Dobe se pa vendar državniki, ki se zgrajajo nad sramotnim divjanjem mehiške vlade in upajo to nečloveško in nekulturno početje tudi v javnosti ožigosati. Tak mož je n. pr. ameriški senator Robert F. Wagner, ki je vložil pri senatu v Washingtonu predlog, naj Združene države opuste vse tržovske zveze z Mehiko, vsi potniki pa naj se izognejo te dežele. Besedilo senatorja Wagnerja je zelo ostro: Mehiko obdolžuje umora, ropanja, zatiranja svobode, izganjanja duhovnikov in na tisoče nedolžnih mož, žen in otrok. Pripadnikom generala Kallesa oponaša tudi oskrunjenje in oropanje cerkva, verskih šol in semenišč, kršenje zasebne lastnine. Kot sokrivca obdolžuje zastopnika Združenih držav v Mehiki, konzula Daniela.

Svet napeto pričakuje, kaj bo storila ameriška senatska zbornica.

Drugi Lurd. Ob obletnici zadnjega prikazovanja Matere božje so bile v Beauringu (Belgija) velike verske slovesnosti. Cerkena in zdravniška komisija sta potrdili, da se dogodki, ki privabljajo toliko vernikov na kraj prikazovanja, ne morejo naravno razložiti. To leto bo sklican v Beauring velik Marijanski kongres. Msgr. Heylen, škof v Namurju, želi, da bi se izvršilo to zborovanje karmoč svečano.

Vedno več bogoslovcev se pripravlja na duhovski poklic na Češkoslovaškem, kjer imajo 15 rimskokatoliških bogoslovnih učilišč. Po-

leg 1699 kandidatov je še po redovnih hišah okrog 300 klerikov, tako, da znaša število vseh bogoslovcev 2000. Največ jih ima zavod v Olomucu (316), potem v Pragi (206), v Brnu (184), v Litomericah (130). Po narodnosti je med 1699 slušatelji 669 Čehov, 407 Nemcev, 390 Slovakov, 97 Rutenov, 30 Poljakov, 78 Madjarov, 28 raznih narodnosti.

75 črncev je bilo krščenih pred božičem v Chikagu. Črni naseljenci se zbirajo v ondotni frančiškanski cerkvi, ki je poleg nje postavljeno tudi šolsko poslopje za 486 zamorskih otrok. Od teh je prejelo sveti krst že prejšnje leto 126. V kratkem jih bo sprejetih zopet 150 v katoliško Cerkev.

Petorčke je dobila neka mati v Hamiltonu (Kanada v Sev. Ameriki). Ta edinstveni dogodek je tem pomenljivejši, ker so ostali vsi peteri otročiči z materjo vred čili in zdravi, dasi je že preteklo pol leta po porodu. Nadškof iz New Yorka, kardinal Hayes, je poslal materi, ki je katoličanka, kakor tudi vsem otročičem blagoslovljene zlate svetinjice.

Ob 400 letnici mučeniške smrti. Brzo napreduje obravnava za svetniško proglašenje nekdanjega angleškega prvega ministra, kanclerja Tomaža More, in nadškofa Johna Fisher. Oba sta bila leta 1535 obsojena na smrt zaradi zvestobe sveti katoliški Cerkvi, ker ni sta mogla priznati odpadlega kralja Henrika VIII. kot poglavarja svete Cerkve. Svetinje Tomaža More so shranjene v mestu Canterbury. Izročili jih bodo sedaj katoličanom.

Ljubljanska škofija. Jožef Kres, župnik na Koprivniku v Bohinju, je imenovan za župnika v Vavti vasi. — Filip Terčelj je nastavljen kot suplent-veroučitelj na II. realni gimnaziji v Ljubljani. — Andrej Kušlan, kaplan na Trebelnem, je nameščen kot župnijski upravitelj v Spodnjem logu pri Kočevju. — Kot kaplan na Viču je nastavljen p. Krizolog Zajec, O. F. M. — Pokojnina je dovoljena Pavlu Klemenčiču, župniku v Grčaricah. — Umrl je na Brezjah (13. januarja 1935) zlatomašnik Ignacij Fertin, bivši župnik v Zasipih. Pokojni se je rodil na Breznici in bil v sorodstvu z odličnimi ondotnimi rojaki, z duh. svetnikom Finžgarjem i. dr. Zadnja leta je kot upokojenec bival na Brezjah in vztrajno pomagal zlasti v spovednici. R. I. P.! — V Kamniku je umrl frančiškan p. Kajetan Kogej, dne 2. jan. Bil je vnet spovednik, spodbudno in pobožno je opravljal daritev sv. maše. Še na svoj smrtni dan je maševal in spovedoval. Kot goreč častivec presv. Srca Jezusovega je imel to srečo, da je bil pokopan vprav prvi petek po novem letu.

Nenadoma je umrl Anton Vadnjal, župnik pri Sv. Ožboltu. Pokojni se je bil prvotno odločil za profesorski poklic in je bil že nastavljen kot tak na srednji šoli. Nato se je pa premislil in izbral službo v vinogradu Gospodovem. V prostem času se je udeleževal tudi kot pisatelj. Na mali župniji v hribih je trpel pomanjkanje in še druge skrbi so ga trle. Bog ga je rešil vseh težav. N. v m. p.!

80 letnico rojstva je praznoval 11. februarja zagrebški nadškof dr. A. Bauer. Dolga doba. — Bog ga je oblagodanil z izrednimi dušnimi darovi, ki jih je jubilar uporabljal v blagor veliki škofiji. Kljub častitljivi starosti je še vedno mož na svojem mestu, spoštovan in upoštevan povsod. S ponosom zre nanj ne le duhovščina in ljudstvo zagrebške nadškofije, ampak tudi katoličani cele Jugoslavije. Naj ga ljubi Bog ohrani do skrajnih mej človeškega življenja.

Lavantinska škofija. Skrbni dušni pastir med slovenskimi izseljenci, duhovnik münsterske škofije, Božidar Tensundern je imenovan za častn. k. svetnika lavantinske škofije. Isto odlikovanje je že pred 7 leti prejel od ljubljanske škofije. — Drago Oberžan, izseljeniški duhovnik na Holandskem, je imenovan za duhovnega svetnika, prav tako Jožef Žekar, dekan in nadžupnik v Rogatcu. — Kot kaplan je prestavljen J. Strnad od Sv. Tomaža pri Ormožu v Novo cerkev.

MARIJINE DRUŽINE

Trebnje. Ne vem, ali naj pripisujemo veliki skromnosti, ali majhni gorečnosti, da o naši družbi tako molčimo! Izredni dogodki v župniji kakor tudi v družbi sami nas pa le dramijo, da prosimo za skromen kotiček v našem priljubljenem glasilu »Bogoljubu«. — V preteklem letu je zasijalo v našo dekl. Mar. družbo oživljajoče sonce veselja in milosti. Vesel dan je bil za župnijo 15. julij, ko je naš družbeni voditelj in dekan praznoval svoj srebnomašni jubilej. Na predvečer smo za to proslavo vprizorili versko igro s petjem »Skrivnost sv. maše«. Po Ave Mariji pa je slovesno zvonjenje po vsi župniji naznanjalo dan, ki smo ga z radostjo pričakovali. Dnevi posebne milosti in sv. veselja pa so bile 12 dnevne duh. vaje od 27. XI. — 8. XII. 1934, namenjene vsem dekletom v župniji. Vodil jih je g. dekan sam. Vsak dan razen nedelje sta bila po dva govora. Vsaka udeleženka je dobila sebi primerno navodilo in pouk za bodoči poklic, naj se odloči, da bo ostala pošteno dekle v svetu, vzorna služabnica božja v samostanu, ali pa plemenita žena-mati. Ko smo slišali napoved 12 dnevnih duh. vaj, se nam je zazdelo v prvem hipu skoro preveč. Ko nas je pa pre-

vzela blagodejna milost duhovnih vaj, so bili zginitili vsi predsodki. Proti koncu smo začele že tožiti, da bo vse prehitro minilo. V četrtek pred prvim petkom je bilo spovedovanje in nočno češčenje presv. R. T. od večernega govora do polnoči. Menjavala se je glasna molitev s petjem tako, da bi skoraj pozabile, da še bívamo med bojnim viharjem življenja. Na praznik Brezmadežne je bilo med družbeno mašo skupno sv. obhajilo. Za sklep duhovnih vaj je bilo sprejetih 15 novih članic v Marijino družbo. Brezmadežna naj blagoslovi obilni trud g. voditelja in naj pripelje še mnogo deklet v naš krog. Nam pa naj izprosi stanovitnost do konca.

24. decembra smo spremile k večnemu počitku vneto članico Reziko Kunštek. Že zelo bolehnna se je še — dasi z veliko težavo — udeležila v marcu oddeljenih duhovnih vaj v Mali Loki pri Ihanu in se vsa srečna vrnila domov. Bila je več let odbornica, ves čas dolgotrajne bolezni potrpežljiva, s prijaznim smehljajem na obrazu. Za božične praznike pa je prišel nebeški Vrtnar, da jo je presadil v rajski Betlehem. Na Sv. treh kraljev nedeljo pa smo spremile z družbeno zastavo na zadnji poti vneto dobrotnico naše družbe: Mar. Ratajc. — Vseh članic šteje zdaj naša družba 274. Od teh jih biva 29 zunaj naše župnije. V okviru družbe imamo pripravljalni odsek, ki se vanj sprejemajo deklice od 12. do 14. l. Svoj shod imajo vsako 4. nedeljo v mesecu. Članice evharističnega odseka združujejo z zadostilnim sv. obhajilom še molitvene ure, vsako nedeljo pred III. božjo službo pa se zberejo za pol ure še posebej k zadostilni molitvi, ki naj bi se po duhovnih vajah še bolj poživila. Ljudsko petje je vsako I. nedeljo pri prvi sv. maši in vsako nedeljo popoldne. Ob novem letu smo agitirale za katoliško časopisje. Včasih naleti človek ob takem poslu na odpor, ki boli v dno duše; saj se vprav taki, ki bi najbolj potrebovali dobrega beriva, branijo, da bi prišel v hišo dober list.

Dekliška Marijina kongregacija župnije Marijinega Oznanjenja v Ljubljani... živi in dela, četudi se v časopisju oglasi zelo poredkoma. Pri zadnji odborovi seji, 3. febr. t. l. smo napravili nekaj pregled čez delo v preteklem letu. Voditelj je pri seji kot prvo točko obravnaval prošnjo Društva za varstvo deklet. Vse članice so bile enoglasno zavzete, da v sestrinski ljubezni po svojih slabih močeh pomorejo pomenljivemu Dekliškem domu. Tudi v tem oziru bo obveljalo znano pravilo: Od kamna do kamna palača! Bogatini zidajo visoke stavbe za razkošje in greh. Me, Marijine članice, pomagajmo zidati — Dekliški dom —, kjer bodo cvetoča dekleta

našla zavetje in uteho v viharjih ter burnih dneh svojega trpkega življenja.

Naša Marijina kongregacija vrlo dobro vrši svoje delo v posameznih odsekih. Zanimivo je bilo, ko je voditelj kongregacije pozival k besedi posamezne zastopnice predpisanih odsekov. Veselo smo se pogledale, ko je bilo imenovano veliko število prejetih sv. obhajil v l. 1934; uspeh Evharističnega odseka. Sv. obhajil je ta odsek naštel po kontrolnih lističih 22.765. Ošabnost je tu izključena, ker nihče ne ve imen, ki so tu všteta. Bogu v čast! — Nato je poročala zastopnica Pevskega odseka in pojasnila, kako marljivo članice oskrbujejo cerkveno petje pri dnevnih jutrnjih mašah ter pri popoldanskem blagoslovu. Naporno delo tekom celega leta, a lahko izvršeno, ker velja slavi božji.

Z velikim zanimanjem smo čakale naznana Tiskovnega odseka, saj članice tega odseka vsako prvo nedeljo v mesecu poleti in pozimi po sv. mašah prodajajo pri cerkvenih vratih razne nabožne liste. Nočem imenovati, katere in koliko jih prodajo, da se ne bo satan s svojo ljuto močjo zagnal v to plemenito delo.

Pa ne smete misliti, da smo članice Marijine kongregacije dolgočasne in puste. O, nikakor ne! Me smo rade vesele. In ravno me imamo pravico do veselja, ker razumemo, kaj je pošteno veselje brez glavobola. Zato imamo Dramatični odsek. V tem odseku nastopajo vrta in odločna dekleta, ki tudi drugim privoščijo veselje in smeh. Znano je daleč naokrog, da je frančiškanska cerkev zlasti za praznike, in gotove pobožnosti lepo okrašena. V tem oziru ima zasluge tudi Marijina dekliška kongregacija, ki ima vnet Olepševalni odsek. — Še en odsek s pomembno nalogo imamo. Ako povem ime odseka, izdam takoj važnost njegovo. Je to odsek nadzorstva. Potreben je, če hočemo, da se Marijina družba zares kot taka drži in živi.

Končno je dala zelo razveseljivo poročilo blagajničarka, saj je pripomnila, da blagajna ni prazna; torej nimamo dolga. Dolga pa tam ni, kjer je modro gospodarstvo. — Vodstvo.

(Drugi dopisi prihodnjič.)

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

Krogotok svete ljubezni. Kraljestvo krščanske ljubezni ima svoj začetek v Bogu. Bog je ljubezen (1 Jan 4, 16). Valovje božje ljubezni je zaplulo na svet, ko je bil ustvarjen. Ko pa je prišel Odrešenik, so reke božje ljubezni oblile človeštvo.

Sam Sin božji si je privzel človeško naravo in je kot Bog-človek stopil pred svet, da izvrši nedoumljive važne sklepe (Ef 3, 11) božje ljubezni kot Odrešenik,

Srednik, Veliki duhovnik in Kralj. Poznamo to življenje učlovečene božje Ljubezni, njena dela, njene žrtve; vse spoznanje presegajoče ljubezni Kristusove (Ef 3, 19) pa nikdar ne bomo mogli docela doumeti. Zakaj s preveliko ljubeznijo nas je ljubil, »izkazal ljubezen do konca« (Jan 12, 2), ko nas je s svojo smrtjo na križu odrešil. V duhu te neizmerne ljubezni je Jezus Kristus iznova proglasil kot temeljno zapoved odrešenemu svetu: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in vso dušo... Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« (Lk 10, 27; Mt 22, 38, 39). In dodal in raztolmačil je novo zapoved: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj« (Jan 13, 34). Ustanovil je Cerkev, občestvo svete ljubezni, postavil sv. zakramente, da bi z njimi ozdravljaj vsakršno duhovno bolezen in vsakršno slabost do konca sveta...

Od tistih dni veletok božje ljubezni obliva vesoljni svet. Utriplje predvsem v Cerkvi, v skrivnostnem telesu Gospodovem, obliva vse ude tega telesa. Sveto ljubezen izžareva še nadalje tudi Zveličar sam, ko v čudoviti sv. Evharistiji prebiva tudi kot človek na svetu, se daruje vsak dan na neštetih oltarjih, obiskuje svoje verne vsako uro v presvetem obhajilu in ne prestando moli kot večni duhovnik zanje v nebesih. Ožarjene in presvetljene od božje ljubezni se vnemajo po božji milosti tudi duše, odžarjajo od ljubezni do Boga in do vsega, kar je božjega. Ljubezen se tako vrača k svojemu praviru, k Bogu. Zares čudovit krogotok svete ljubezni!

Veletok božje ljubezni obliva tudi one, ki ne živijo s Cerkvijo, ki živijo izven Cerkve. Tudi njim vzdržuje življenje božja ljubezen, tudi nje obseva še z drugimi milostmi, jih ogreva, četudi beže pred njenimi žarki. Ali ni svet pogosto priča, da iskajoča ljubezen izpodnebni, ki se je utrgal od Boga, nenadno poljubi tik pred smrtjo, da zažari, čeprav bi bilo samo za nekaj hipov, v končni odločitvi za življenje večne ljubezni in se zveliča.

Zavedajmo se vedno, da živimo kot živi udje svete Cerkve v krogotoku, da karmoč odžarjamo v ljubezni do Boga in do bližnjega. Tako »rastemo v ljubezni k njemu, ki je glava Kristus (Ef 4, 16), tako ostajamo v zvezi s troedinim Bogom«. »Bog je ljubezen in, kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog ostane v njem« (1 Jan 4, 16, 17).

To se nekaj pozna... V Sen Luju (Združene države Sev. Amerike) je žrtvovala g. Teresija Kulage vse svoje premoženje, to je dva milijona dolarjev, po naše okrog sto milijonov

dinarjev, za katoliške dobrotelne namene. — Na Angleškem je pa prav v tak namen zapustila vdova Georgina Lacon Gordon 28.000 angleških funtov šterlingov, kar znese v naši valuti blizu sedem milijonov dinarjev. Taki darovi bodo pač nosili bogate obresti pri Bogu!

8000 papirnatih vrečic z denarjem, z živili in obleko so darovali v Monakovem mladi in deklice za uboge na čast svetemu Konradu iz Parzhama. Katoliška mladina si je sama zamislila ta način nabiranja in spravila svoje darove v vrečice, ki so bile podobne kapuci redovniške obleke. (Brat Konrad je bil kapucinski vratar.) Vrečice so mladi darovalci polagali k oltarju v cerkvi sv. Jožefa med slovesno službo božjo.

RAZNO

Posnemajmo. Še vedno nismo dovolj poučeni, kaj hoče Katoliška akcija. Naj pojasni tale zgled, kako se na lep in uspešen način udejstvuje član KA L. P. nam sporoča to-le:

Lansko leto sem bil zaposlen kot elektro-monter pri gradbi nekega dobrotelnega zavoda na Dolenjskem. Kot je že pri gradbenih delavcih navada, je bilo tudi tukaj slišati dosti bogokletja, in če sem le mogel, sem s prijazno besedo opomnil bogokletneža, kakšno sramoto in nesrečo nakopava sebi s takim govorjenjem. Uspeh mi je bil v toliko viden, da dotičnega nisem več slišal preklinjati. Pri tem delu pa sem si tole domislil:

Pri nas v Sloveniji imamo lepo število stavbenikov, tovarnarjev, ravnateljev, delovodij, trgovcev, gospodarjev in drugih, ki imajo večji ali manjši vpliv na zaposleno delavstvo. Vsi ti bi lahko napovedali odločen boj bogokletstvu in kvanti. V delovni pogodbi naj bo strogo prepovedano preklinjanje in nedostojno govorjenje. Seveda je potem treba skrbno paziti, da se prepoved tudi v resnici točno vpoštevata.

K temu pokretu naj bi z vso odločnostjo pristopila tudi vsa javna oblastva, predvsem državna in banska uprava, in slovenski jezik bi se kmalu očistil strahotne grdobije, katero smo dobili od drugih narodov.

Posebno še letos, ko bo zaključeno sveto jubilejno leto našega odrešenja, in bomo praznovali tako lep in veličasten praznik Evharestičnega Kralja, skrbno preglejmo svoja srca: odpravimo vse slabe navade in lepih čednosti si pridobimo!

Želim, da bi »Bogoljub«, kot odličen nabožni list, z velikim uspehom pričel in vodil velevažno akcijo.

(V smislu poziva je »Bogoljub« že opetovano grajal divjaško in bogokletno govorjenje, ki se je — žal — tako razpaslo, pa bo vso

našo javnost še naprej bodril, naj sodeluje, da bomo to gnilo rano enkrat za vselej izrezali. Uredn.)

Družba sv. Mohorja zaključuje v marcu nabiranje udov za leto 1935. Za nizko članarino 20 Din bo dobil vsak član jeseni 5 knjig. Letos je posebno važno, da se vsakdo pravočasno priglasi pri svojem poverjeniku. V Kalendarju za leto 1936 bodo namreč objavljena imena vseh članov Mohorjeve družbe, ki so se pravočasno priglasili. Imen naših Mohorjanov naj ne manjka v tem seznamu. Knjige, redne in izredne, ki jih bo jeseni izdala Družba sv. Mohorja, so natančneje opisane na razvidnici, ki je priložena današnji številki.

Smrt sv. Jožefa. Kdaj je sv. Jožef umrl, nam sv. pismo ne pove; splošno mnenje pa je, da je umrl, preden je Jezus začel učiti, da je bil torej Jezus še pričujoč pri njegovi smrti. Lepše smrti si človek ne more misliti, kakor je bila smrt sv. Jožefa, ki je izdihnil v pričo Jezusa in Marije. Sv. Cerkev je zato izbrala svetega Jožefa za zavetnika umirajočih. — Na naši sliki, ki je po naši sodbi odlično delo kranjskega slikarja Leopolda Layer-ja (1752 do 1828), gleda umirajoči sv. Jožef predse, Jezus mu pa s povzdignjeno desnico kaže proti nebu, kamor se je imel umirajoči kmalu preseliti. Marija pa žaluje in vdana v božjo voljo moli ob tem bridkem slovesu. Slika je lepo sestavljena, izredno fino risana in krasi jo lepe barve. Velikost je 57×76 cm. Last je g. Leopolda Klešnika. — V. S.

Slika škofa Barage. Uprava Katoliških misijonov je po Langusovi sliki škofa Barage dala v bakrotisku izdelati veliko misijonarjevo sliko, ki se bo v kratkem pojavila po naših domovih. Naj nas opozarja na prizadevanje in molitev, da pride Baraga čimprej na oltar. (Slika stane 10 Din; večja in na boljšem papirju 15 Din. Naroča se pri upravi Katoliških misijonov, Groblje-Domžale).

DUHOVNE VAJE

V Domu Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Za žene: od 9. do 13. marca;

za dekleta: od 23. do 27. marca.

Duhovne vaje se prično zvečer prvega in končajo zadnjega dne zjutraj.

Oskrbnina za ves čas znaša 100 Din; v to vsoto je tudi že všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj.

DOBRE KNJIGE

Fr. Ks. Lukman, **Martyres Christi**. Trideset poročil o mučencih prvih stoletij z zgodovinskim okvirom. (8 in 281 str. v vel. 8°.) Din 76.—, vez. Din 92.—. Že naslov pove, da so v knjigi »Mučenci Kristusovi« zbrana poročila iz prvih stoletij o onih junakih, ki so dali življenje za Kristusovo vero. V knjigo so sprejeta le zgodovinsko zanesljiva poročila. Prevod je zelo lep in knjigo bo s pridom čital ne le izobražen, ampak tudi preprost čitatelj.

»Jezus med nami.« »Vidko« sta 14. in 15. številka knjižnice za duhovno prosveto. Po Din. Naročajo se na Rakovniku pri Ljubljani.

»Najlepša knjiga«, kar jih je prišlo iz rok človeških, je — po svoji vsebini — knjiga »Hoja za Kristusom«, zakaj Sv. pismo je prišlo iz božjih rok. (Fontenelle.) Ta zlata knjiga Tomaža Kempčana je stara, a še vedno nova, zakaj v 500 letih njenega življenja pa do danes so jo natisnili že tisoč in tisočkrat malone v vseh jezikih. V slovenskem jeziku so jo naši pradedje dobili že l. 1719. Blagor vsem, katerim je ta knjiga vodilo in ravnilo v življenju.

Priporočamo jo tembolj in tem lažje, ker jo je dala na trg Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani takorekoč zastoni, saj računa prav za prav samo vezavo, ki je prav lična. Knjižica v obliki molitvenika s približno 400 stranmi stane samo 8 Din, s poštnino 9 Din.

Za samostanskimi zidovi. Spisal p. Mavricij Teraš O. M. Cap. Izdala in založila Misijonska tiskarna 1935. Cena 15 Din.

Če pozdravljamo to novost na našem književnem polju, storimo to iz dveh vzrokov: Prvič, ker bodo imeli vsi in vse, ki čutijo v sebi nagon in poklic za samostan, pri roki točno pojasnilo o bistvu, namenu in pomenu redovnega življenja. — Uredništvu prihajajo prav pogosto prošnje od dobrih oseb, ki bi se rade odrgale svetu in s svetimi zaobljubami Bogu služile, pa nimajo še pojma ne o uredbi in zahtevah posameznih redov in kongregacij. V par stavkih se taka stvar ne da opisati. Knjiga kapucinskega pisatelja Teraša bo pa v tem oziru kar najboljši instruktor. — Drugič bi pa branje tega poučnega spisa prav posebno svetovali tudi takim osebam, ki poznajo samostane

in redovni poklic morda le iz starih romanov in iz sestavkov Cerkvi protivnih oseb, o hrepenenju in skrbi za popolnost nimajo pa nobenega umevanja in ne prave sode.

Sveti križev pot. Za mešani zbor štiriglasno, za ljudsko petje eno in dvoglasno zložil Lovro Hafner. Besedilo M. Elizabete. O. S. U. — Odobril šk. ord. v Ljubljani. Dobi se v Jug. knjigarni v Ljubljani.

Za sveti postni čas. Slovenci imamo več lepih knjig v pomoč za premišljevanje o življenju in trpljenju Jezusa Kristusa. Dobili smo pa še eno novo knjigo, ki jo je sestavil gledališki igravec Edvard Gregorin: »V času obiskanja«. Izdala jo je v prikupni zunanji obliki Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Nikakor to delo ni namenjeno samo za igranje na gledališkem odru, marveč odpira slehernemu čitatelju neizčrpne možnosti za pobožno premišljevanje, saj nas sedanje stiske naravnost silijo k premišljevanju o Njem, ki edini more pomagati v splošni revii. Gregorinova pasijonska igra »V času obiskanja« je kakor nalašč zato, da nam približa živo in vsekdar veljavno evangelijsko besedo. — Cena broš. izvozu je Din 26.—, vez. Din 38.—. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

V letošnjem tihem in velikem tednu in o velikonočnih praznikih bodo to novo delo uprizarjali v dramskem gledališču v Ljubljani. V 8 presrečnih postavah in v 2 slikah bo predloženo Jezusovo delovanje med judovskim ljudstvom, njegovo trpljenje, smrt in njegovo poveljanie. Pri tej evangelijski drami bo sodelovalo okrog 90 oseb. — Delo režira pisatelj J. Gregorin sam, ki bo predstavljal tudi osebo Jezusa.

Odpustki za mesec marec

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 7. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu; pustna. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega. — V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe pod navadnimi pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. Telo.

5. Torek. Sv. Janez Jožef Kriški. P. o. istim kakor 9. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. Sv. Koleta. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 9. dan.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne more obiskati, pa v župni cerkvi.

9. Sobota. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Torek. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi.

19. Torek. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Petek. Sv. Benvenut. P. o. isti kakor 9. dan.

25. Ponedeljek. Marijino Oznanjenje. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Četrtek. Sv. Janez Kapistran. P. o. istim kakor 9. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Odgovore in drugo smo morali - žal - odložiti. Ured.

Oglaš je reg. pod S. Br. 23702 od 19. XI. 1934.

Ure, zlatnina,
optični predmeti

J. VILHAR

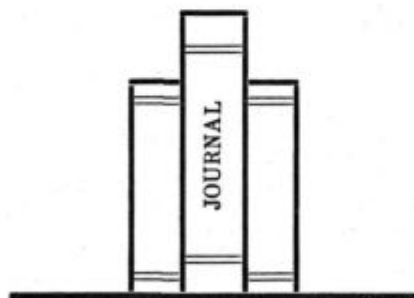
URAR

LJUBLJANA

Sv. Petra cesta 36

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

PROŠNJE IN ZAHVALE.

M. K. v P. g. se priporoča bl. Devici, presv. Srcu J., sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za zdravje pljuč. — K. R. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pomočnici in sv. Tereziji Det. J. za spreobrnjenje moža, za sinova, da bi ju krščansko vzgojila in za svoje zdravje. — Neimenovana se prip. sv. Družini, presv. Srcu J., Materi božji in dušam v v. za izboljšanje družinskih razmer in za pomoč v drugih zadevah. Priporoča se tudi molitvi dobrih duš.

M. P. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mar. Pomočnici in sv. Tereziji za uslišano prošnjo.

Zavaruj

sebe in svoje imetje

*pri
naši
slovenski*

Vzajemni zavarovalnici
v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji

novi umetnosti prehranjevanja

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro premaga. Nočno snojenje in kašelj prenehata, teža telesa se rviša ter po poapnenju sčasoma bolezen preneha.

Resni moške

zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čimprej začnete z mojim načinom prehranjevanja tem bolje.

Popolnoma zastonj in poštnine prosto

dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega.

PIŠITE TAKOJ

zadostuje tudi dopisnica, na naslov:

Zbiralnica za pošto:

GEORG FULGNER - Berlin-Neukölln
RINGBAHNSTRASSE 24, Abt. 493.

Pranje perila?
Nobene muke več!

Schichtov Radion
opravi to delo sam v
najkrajšem času. Perilo
se pri tem varuje in po-
stane snežnobelo. Torej:

Ne muči se!
Vzemi

**SCHICHTOV
RADION**

